

**MIHAI NOVAC**

**AN DIN PATRU PRIMĂVERI**

**Ediție apărută sub îngrijirea  
prof. GHEORGHE DORAN**

**EDITURA BANAT  
Timișoara, 1997**

*„Cine crede gândului  
Are-odihna vântului...”*

## CUPRINS

### **HULUBII AMINTIRII**

Tinerete  
Sfârșit de vară  
Dimineață  
Stâlpul de la poartă  
Nimicnicie  
Flori de tămâioară  
Toarce gândul fir de aur  
Cântec pentru anii tineri  
De ziua învierii  
Ghioceii  
Doi cireși se frâng de floare  
Pastel  
În umbra vremii  
Sfârșit de Septembrie  
Acolo-n sat la noi  
Toamnă-n suflet  
Cine se tânguie  
Cu anii înapoi  
Belșug  
Ulița copilăriei  
În marea trecere  
Declin  
Târziu  
Lerui, Ler  
Miez de iarnă  
Prolog de-apocalips  
Singur  
Cântec târziu  
Întristare  
Răvaș simplu

### **CU VOI, CEI MULȚI . . .**

Cu voi, cei mulți...  
Tăceri de sub pământ  
Balada fiului tâlhar  
Pământul strămoșesc  
Imn  
Doliu  
Imn voevodului tânăr  
Îndemn  
Rugă  
Dumnezeu

Magul de la răsărit  
Drum cu soare, drum de țară  
Joia mare  
Vinerea neagră  
Sâmbăta Paștilor  
Trei cruci

**PENTRU TINE CÂNT, TEODOLINDE**

Pentru tine cânt, Teodolinde  
Tu  
Ochii tăi  
Surâsul tău  
Mâna ta  
Noapte  
Răsari în mine  
Spre tine duce drumul  
Bradul sărbătorilor  
Va fi o seară  
Lumini de vis  
Din brațul plin și cald  
Va fi pe dealuri lună  
Eu voi veni  
Spre miazăzi  
Ți-am prins căpșorul  
Sărutul  
Amintire  
Refugiu  
Umbrele părerilor de rău  
Din țara ta nici un cuvânt  
Mi-e dor de clipa  
De tine dor  
Desnădejde  
Mână de crin  
Sub clar de lună  
Stăpână  
Te duci  
Primăvara  
Povară  
Desfătare  
Pribeag

***INEDITE***

**BATE CEASUL GÂNDURI PENTRU MĂDY-MIC 1934–1977**

Cântec pentru Mădy  
Lumină-ndepărtată  
Îmi poate spune cine?  
Cu dragostea-mi departe  
Entitas

Viziune  
Iubirea-i sărbătoare  
Mă duc telegarii  
Despărțire  
Învingătoare  
Orașul tău, orașul meu  
Certitudine  
Ostrov de lumină  
Destin  
Însingurare  
Spre sihăstria frumuseții  
Diafană  
Tu ești a mea  
Incertitudine  
Eu pentru tine  
Ne-așteaptă  
Parcul tău  
Colaj  
Ție Mădy

#### **FINALE ȘI PERIODICE**

Lună nouă  
Floare de colț  
Prin toamnă  
Despărțire  
Colindătorii  
Fulgii  
Dascălul  
Osmoză  
Pădure  
Gânduri  
Doar lui  
Leac  
Mie  
Nera curge singură  
Primăvară  
Liceu bătrân...Liceu de aur

#### **ECOURI**

(replici poetice)  
Ai scris un cântec  
Fotoliul albastru  
Eheu fugaces labuntur anni  
Generații

## ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Am reeditat volumul de versuri *An din patru primăveri* al regretatului poet MIHAI NOVAC ca un gest pios de recunoaștere a valorii literare pe care o impune talentul robust, unic în felul său în peisajul literelor bănățene interbelice și chiar al literaturii române, talent cu care autorul era înzestrat.

Ediția princeps, apărută la Editura Pavel Suru din București în 1932, s-a epuizat cu rapiditate. Puțini pot să se numere printre posesorii ei astăzi. Acest fapt a determinat editura să publice în anul 1933 o a doua ediție a volumului, de această dată cu o copertă a cărui autor nu era nimeni altul decât Mircea Șeptilici, marele actor de mai târziu, pe atunci elev la Liceul „Matei Basarab” din București.

Probabil că în intenția autorului a stat o reeditare a unui volum lărgit tematic și întregit cu poezii păstrate în manuscris. Dar vremurile, potrivnice lui, l-au făcut să amâne mereu reeditarea. Așa că volumul de față poate fi considerat ca materializarea postumă a dorinței poetului, practic o ediție exhaustivă a poeziilor pe care le-a scris de-a lungul întregii vieți.

Structura volumului am segmentat-o în două părți: prima cuprinde, fără nici o omisiune, exact prima ediție. Micile intervenții sunt de natură strict ortografică. Partea a doua înmănușează poezii rămase în manuscris și puse la dispoziția noastră de către doamna Ștefania Mădy Novac, soția poetului, și de domnul Gruia M. Novac, fiul lui. Am mai alăturat câteva poezii descoperite prin diferite publicații și omise de poet la alcătuirea primei ediții.

Trecută recent în lumea umbrelor, în persoana doamnei Novac am descoperit un suflet sensibil, setos de poezie. De aceea am reprodus în finalul părții a doua câteva din poeziile dumneaei scrise ca răspuns la unele dedicate de poet ființei care i-a însoțit pașii întreaga viață. Gestul nostru îl considerăm firesc; poeziile aruncă o lumină nouă asupra familiei Novac demolând unele considerații eronate.

După cum am mărturisit mai sus, nu am intervenit cu nimic în alcătuirea acestui volum de poezie. Nu am omis nimic, nu am adăugat nimic. Am lăsat totul așa cum a dorit autorul.

Considerăm ca un gest de impietate și de deturnare a judecăților de valoare emise asupra unei opere literare orice intervenție prefațatoare a volumului.

Am lăsat volumul nud și l-am oferit cititorilor așa cum a fost creat de poet deoarece el, Măria-sa cititorul, este cel mai autorizat critic literar. Nu prefața unui volum îi ridică valoarea, ci volumul prin sine are datoria de a se releva cititorului. S-au înălțat osanale critice într-o vreme unor poeți striviți de mediocritate. Toate s-au spulberat ca „tina de la fața soarelui” când timpul, cel mai sever și cel mai drept judecător, le-a trecut prin sita sa neiertătoare.

Dumneata, cititorule, trebuie să pătrunzi în lumea mirifică a poeziilor lui Mihai Novac, să te bucuri citindu-le și să le păstrezi într-un colț al sufletului tău. Îndrăznește!

**Prof. GHEORGHE DORAN**

## HULUBII AMINTIRII

### TINEREȚE

Tinerete — crâng în floare, joc de vreri,  
An din patru primăveri ;  
Tinerete — cărăruie de lumină,  
Zumzet harnic de albină -  
Ce altceva mai de preț e,  
Tinerete, Tinerete?!

Tinerete — mii dorinți fără de rang  
Ce se-ntorc la tine iarăși — bumerang.  
- Gând ce calcă fără punte  
Pașii lui din munte-n munte;  
Cui nu vrei să dai binețe,  
Tinerete, tinerețe?!

Storci din piatră-n pumni de oțel,  
Apa clară-a unui țel.  
Ca să treci tot drept și mai departe,  
Dai Ceahlăul la o parte! -  
Și nu-i nimeni să te-nvețe,  
Tinerete, tinerețe!

Tot ți-e drag, frumos e tot, și-n ochi ce-aduni  
E cât șaptele minuni  
Ale lumii, tinerețe — foc de sânge  
Ce nu-l poate apa stânge . . .  
Dar din cer cu multe fețe,  
Tinerete, tinerețe . . .

### SFÂRȘIT DE VARĂ

În după amiaza asta fără șoapte de vânt,  
Cu nori călători pe pământ,  
Așa, fără veste,  
Ca în poveste:  
Pasărea raiului și-a schimbat penele,  
Poamele au coborât de pe crengi în toate dughenele,  
Colo pe colină  
Oi fără lână  
Au uitat iarba s-o rumege.  
Nera de mult nu mai știe la iaz apa să-și spumege.

Prin cerul cu porți de senin,  
Călare pe aer, lin,  
Ca zâmbetul la colțul gurii,  
Sboară condurii.  
Grangori galbeni, poate betegi de tusă,  
Singuri mai cântă primăvara dusă.  
Pestriță, o gaiță  
Pe creangă urcată ca pe-o laiță  
Se sfădește cu alta,  
Care, răcnind, a și trecut balta.  
Pițigoii au uitat glumele  
Cucul de mult nu-și mai spune numele.

La râu s-au ascuns sub pietre somnii.  
Grădinile dorm după amiaza, ca domnii . . .

Dealul de la amurg, bună oară,  
Trage prea repede soarele cu-o sfoară  
De lumină,  
Par-că mai plină.  
Din nebăgare de seamă sau așa, într-o doară,  
Salcâmi au înflorit a doua oară.  
Dar umbra pe pământ e mai lungă,  
Fuge, răcoarea să n-o ajungă.  
În amurg se aude zângănit de-aramă:  
E frunza pădurii — coaptă — bag seamă  
Toate s-au copt.  
Începe să însereze de la opt.

Noaptea somnul e plin ca luna,  
Văzduhul de argint tace într-una.  
Și moara din vale tace,  
A băut toată apa și nu mai are ce face.  
Lângă mine e cineva. L-aud. E plop sau ulm e ?  
Iar colo pe culme,  
Negru, este și un iaz -  
Brazi -  
Pentru lumina de lună.  
Aici sau departe, un greer țărăie par'că nu-i a bună.

În bătaia lunii văd casa  
Care mi-a adunat acum toate gândurile, ca plasa.  
Plopul îmi face umbră sub raza de lună  
Și o creangă s-a aplecat la ureche să-mi spună  
Că are o frunză care se zbate  
Acuma când vântul nu bate.  
Și eu știu la casa cu flori :  
Nu de mai multe ori,

O floare înfloare  
Noaptea pe răcoare. -  
O noapte ca asta și o casă cu flori,  
Gândule tânăr, să nu mai mori.

.....  
Acolo în satul de munte,  
Cu raze de lună pe frunte,  
Madonă, cu ochii albaștri,  
N-ai rămas sora tihniților jugastri,  
Ci poamă coaptă pe creanga visului,  
Te-am luat cu mine în țara caisului  
Să te păstrez în suflet — iatacul călduț,  
Ferită de iarna anilor duruți.  
Din el să răsari mai dulce, mai senină,  
În primăvara care o să vină . . .

### **DIMINEAȚĂ**

Căsuțele cu blând acoperiș,  
Umile și sărmene se adună  
La poalele bisericii. Străbună,  
De ani le ocrotește-ntr-un pietriș.

În turn când straja dimineții sună  
Cu limpezimi de zvon, prin luminiș  
Vin zori de rouă — alb păienjenis -  
Se-așează peste sat ca o cunună.

Și caldele ogeaguri de tămâie  
Cădelnițează cerul larg deschis;  
La munte ceața vrea să mai rămâie.

Iar luna atârnată de abis  
Stă galbenă și stoarsă — o lămâie . . .  
Un fir de iarbă s-a trezit din vis.

### **STÂLPUL DE LA POARTĂ**

Eram odată un frasin, mă știi,  
Un frasin mare în colțul grădinii,  
Cu trunchiu de biserică, frunzele vii,  
Creșteau sub mine sânziene și spinii;  
Frați de-o potrivă  
La umbra mea milostivă.  
Iar strămb, alături — și-acum, un altoi e.  
Mai știi și altoiul ? De mere-l mai scuturi ? . .

Azi colțul grădinii nu știu încotro e  
E mult de când, vânt, alergai după fluturi,  
Mic, fără vină,  
Prin florile mari de grădină.

Când a venit, primăvara, un cuc.  
Cântase fără pereche un număr ;  
De-atunci începui eu să mă usuc  
Iar tu mai crescuseși cu-n umăr.  
Chinul să treacă ?  
Simțiam cum măduva-mi seacă.

Pătrunse într-o zi fereastrăul,  
Durerea viu mă strângea în cercuri.  
Un rău mai mare mi-a curmat răul  
Și când m-au tăiat era într-o Miercuri.  
Drag ți-a fost ție  
Să vezi cum cad, vijelie.

Desprins-au scoarța. Alb și rotund  
Stau gol și drept. Rădăcina moartă.  
De ploi nu pot să m-aplec, să m-ascund  
Și sunt de-atunci tot stâlpul din poartă,  
Stâlpul tău drag,  
Copil pe-al vieții meleag.

De min' legai primăvara toaca,  
Din min''i-ai făcut la căruț roata  
Și tot la mine veneai în joaca -  
Sub seară, cu alții — de-a pitulata.  
Scrisu-ți-ai nume  
Pe min', să-l vadă o lume.

De-oriunde-apoi sosiai obosit  
Acas', să dai unor suflete azimi,  
În preajma mea tu ai poposit  
Ca altădată, de min' să te razimi.  
Vino! Tot sunt,  
Dar ploi, de ani, mă pătrund.

.....  
De ieri tot treci grăbit. Nu mai stărui -  
Un domn înalt, straiu negru de noapte -  
Și nici caldă privire nu-mi dărui  
Când port în trunchi tărățele coapte -  
Mai joacă-te-un joc:  
Mă ia și m-aruncă în foc . . .

## NIMICNICIE . . .

De-ar fi pe cum aş vrea :

S-aud tăcut cavalul,  
Să țin în mână valul,  
Să-mi razim fruntea-n vânt,  
Să-mi cânt viața — sumbra -  
S-o simt în brațe umbra,  
Să spun fără cuvânt.

Ușor de țărna grea,  
De-ar fi pe cum aş vrea.

*Caval*, cu glasul ud,

Răsune lin, departe,  
Prin vrerile deșarte,  
În bunget de păduri;  
Pierdut în reci desişuri,  
Hăt dincolo de Crișuri,  
Să tacă-n mii de guri.  
Și eu să-l mai aud,  
Caval, cu glasul ud,

Unduitorul *val*

Venind din largul mării  
Pe clipele-așteptării  
Să-l prind în mână viu, -  
Că-n amintiri înghiață  
Fărăma de viață -  
Și singur eu să-l știu

Când stă vorbind la mal  
Unduitorul val.

O, nestatornic *vânt* !

Mă-ncred în vis și-n tine ;  
Cu toamna care vine  
Să colindăm pribegi  
Văzduhuri rânduri-rânduri  
Mânând nori grei de gânduri  
De-alungul lumii-ntregi -

Pân'mai avem avânt,  
O, nestatornic vânt !

Viața să mi-o *cânt* :  
De-i nor, să cred că-i soare,  
Să-mi placă de mă doare  
Și să-i zâmbesc mereu.  
Când drag e pe tot locul,  
Știindu-mi nenorocul  
Să cred că-l am și eu.

În zbatere și-avânt  
Viața să mi-o cânt.

Și *umbra* s-o cuprind . . .

Ce-a fost să mai revină,  
Să n-aflu-n înger vină,  
Pe buze moi, minciuni.  
Viața să re-nceapă  
Ca ne-ncepută apă  
În lumi cu oameni buni.

Din alte zări venind  
Și *umbra* s-o cuprind.

Să spun fără *cuvânt* :

Tot ce frământ în minte,  
Tot ce e gând fierbinte,  
Tot ce-i frumos și bun,  
Tot ce simt cald, pornire,  
Tot ce-i a toate iubire,  
Al totului tot să-l spun . . .

Nepământean avânt,  
Să spuni, fără *cuvânt* !

De-ar fi pe cum aș vrea  
Ușor de țărna grea :  
Să spun fără *cuvânt*,  
S-o simt în brațe *umbra*,  
Să-mi cânt viața — *sumbra* -  
Să-mi razim fruntea-n vânt,  
Să țin în mână valul,  
S-aud tăcut cavalul -

De-ar fi pe cum aș vrea . . .

## FLORI DE TĂMÂIOARĂ

Voi răsăriți întâia oară  
În haina blândeii modestii  
La margini de pietrișuri mii,  
Plăpânde flori de tămâioară.

Suav miros răsbate iară  
Din prospețimea caldei glii.  
Voi răsăriți întâia oară  
În haina blândeii modestii.

Dar gândul trist zadarnic zboară  
Din țara zilelor pustii  
Spre ostrovul de-odinioară  
Al unei dragi copilării . . .  
Voi răsăriți întâia oară.

## TOARCE GÂNDUL FIR DE AUR

Toarce gândul fir de aur  
Primăverii care vine;  
Când voi fi iar lângă tine,  
Pui vor crește-n cuib de graur.

Vremea asta, lung balaur,  
Doarme greu și rece-n vine,  
Dar în gând torc fir de aur  
Primăverii care vine.

Pe simțire-nghet de Faur . . .  
Unde-i gura ta, s-aline  
Jar albastru de tezaur,  
Vraja dorului de tine,  
Când torc gândul fir de aur.

## CÂNTEC PENTRU ANII TINERI

Mâzga primăverii a mijit muguri în grădina vieții,  
Albă năpadă de fluturi în poiană cu sânzâiene.  
Toți pășesc cald pe potecile tinereții,  
Cu zori de lumină pe buze, cântă drumeții.  
Polen de vise pe gene,  
Zilele toate: cosânzene.

Colț de lume, cu hotar roz de piersici în floare,

Cine-a lărgit bolta cerului tău, spre vis și zbateri ?  
Cerbii tăi rumeni adulmecă dumbrăvi cu răcoare,  
În împărăția ta frunza nu cade, omul nu moare.  
Iubire de viață — frământul din crateri,  
Acelaș e astăzi, în mâine-i schimbat ieri.

Vino îndemn, să beai putere din apa vie !  
Clocot de gânduri izvoarele poartă.  
Simțire de lujer. Curpen trunchiul nu știe.  
Raiul slovei deschis spre vecinicie  
Pururi poartă pașii prin pașnica poartă.  
Anilor tineri : popas în soartă.

Dăruie tot ce umple plinul vrerii,  
Soarbe Dumineca vieții trainică-n vreme.  
Vor știi mai târziu în chinga durerii  
Să plângă betegi anii primăverii.  
Azi stol, bucuriile vin să te cheme  
Pe marea vieții — stăpâne trireme.

## **DE ZIUA ÎNVIERII**

Flori de vișin, flori de vișin, floare albă de cireși,  
Zâmbet roz pe crengi de piersic, liliac de peste vale,  
Vioriu scăldată-n soare, coastă, verde când te țeși,  
Înflorești în gânduri anii, vremea-mpărăției tale  
Ca atunci albești grădina cu plăpânde păștile  
Și ca ele-mi simt curate astăzi gândurile mele.

Se înșiruie gătite îmbrăcate-n haina lor,  
Fereștruci clipind în soare, case albe și mărunte,  
Și din zare, din departe, văd când vin purtat de dor  
Casa noastră străjuită de răcoarea de la munte.  
Mamă bună, mamă dragă, haina cerului albastră,  
Cheamă Paștile de-atuncea, sărbătoare-n casa noastră . . .

Toaca bate miez de noapte și-n văzduhul alb și-nalt  
Ne-auzit se-aude-n licăr șoapta stelelor puzderii,  
Și de sus, de sus, din-nalturi, din tărâmul celălalt,  
Vine glas adânc de trâmbiți, preamărirea Învierii.  
Noapte mare, pe ogorul negru, fără de hotare,  
În țării de cer acolo înfloresc mărgăritare.

Zvon de-aramă-n patru glasuri face slujbă-n patru zări,  
Săbii mari de foc pe dealuri întunericul îl taie,  
Cu lumini în mâni mulțimea umple noaptea de cântări,  
Mișcătoare, pare-o pânză frământată de văpaie.

Lumânările-n ferestre ard la fiecare casă,  
Șirul torțelor pe culme tac cu vorba luminoasă.

Cerul limpede, albastru, e ca laptele senin  
Și-n răcoarea dimineții un buratic nu adie.  
Doi copii, de mânușită, de la slujba mare vin,  
Cu evlavie-n năframă poartă-anafura cea vie.  
Strămoșeasca-ne credință din bătrâni ne pilduește:  
Tot creștinul azi din trupul Domnului se-mpărtășește.

.....  
Clopotele și cântarea și curatul glas știut  
Tot mai în adânc de vreme și de pace se cufundă,  
Tot mai rar se-aude zvonul, se învăluie-n trecut,  
Vremea-nchide zarea albă, vremea trece undă-undă -  
Mamă dragă, mamă bună, colo la iconostași  
Să aprinzi, când e furtună, lumânarea de la Paști . . .

## **GHIOCII**

Curați ca lacrima căinții  
Ivesc copșorul alb și crud,  
Și bucuria li-o aud  
Din clopoței biruinții.

În neastâmpărul dorinții  
Puteri sug din pietrișul ud ;  
Curați ca lacrima căinții  
Ivesc căpșorul alb și crud,

Departa-n codru stau — cumiții -  
Luptând cu-al vremurilor chiud,  
Dar vine barza de la sud  
Și râd sub soarele credinții  
Curați ca lacrima căinții . . .

## **DOI CIREȘI SE FRÂNG DE FLOARE**

In poiană-ngemănați  
Doi cireși se frâng de floare -  
Du-mă, minte călătoare,  
Că sunt bunii mei fătați.

Să fii cald și dulce, ia-ți  
Norii de pe față, soare,  
În poiană-ngemănați  
Doi cireși se frâng de floare.

Și să nu vi-o scuturați  
Până vin și eu, că doare  
Albul florilor când moare  
Fără veste de la frați  
În poiană-ngemănați . . .

## **PASTEL**

Șipot de clape  
Tremurătoare  
Plâng peste ape,  
Printre răzoare.

Tainic suspină  
Roasele maluri,  
Cântă-n surdină  
Spuma pe valuri.

Lină s-adună  
Apa la iazuri,  
De o-ncunună  
Negre zăgazuri.

Peștii dorm somnul  
Apei tăcute,  
Cântă doar somnul  
Cântece mute.

Apa la moară  
Geme sub roate,  
Când se coboară  
Vâlva să-noate.

Fierbe-n vârtoare,  
Colo sub stâncă  
Gâlgăitoare  
Apa adâncă.

Luna răsare  
De pe cornet ;  
Apele clare  
Curg mai încet.

## ÎN UMBRA VREMII

Când pe fuiorul amintirii-adun  
Bumbacul alb al gândurilor mele,  
Aș vrea să-mi spun tot gândul bun  
Din vremurile-acele . . .

E cerul lac albastru de lumini,  
Mă duc pe culme să-l ajung cu-o mână -  
De ce nu vini cu ochi senini,  
Lalea, căpșor de zână?

Cu tine singur stau în vârf de munți  
Și tac înalt cu fiecare stâncă;  
Trec nori cărunți pe lângă frunți,  
Prin liniștea adâncă.

Păduri — tăcere verde subt umbrari,  
Pe zimți de ferigi pete mari de soare,  
Miresme tari și sub stejari  
O pânză de răcoare.

În vale veșnic murmur de izvor  
Doinind mereu povestea tinereții  
Prin vadul ei sub șir de tei  
Cresc florile vieții.

Cel drum urcând pe coasta unui deal,  
Pieziș, întortochiat și greu — viață!  
Îl urc pe cal de vreri și-n val  
Îmi pare neted — ață.

Grădină, flori nepuse, flori în fân,  
Cireși crescuți întinsul să-l desmierde  
Cu tine-ngân și gânduri mân,-  
Talaz de iarbă verde.

Fereastra mea, deschisă-n patru zări,  
Te văd, cu ochii duși în amintire,  
Purtatu-m-ai pe mări și țări  
Hoinar în larga fire.

Tu prag din care-am slobozit semeț  
Avântul și dorința de mai bine,  
Celui drumeț i-ai dat un preț  
Puterile-n ciorchine . . .

Acuma, râu, cu apele oglinzi,  
Acolo jos strălucitor în soare,  
În vad mi-aprinzi și mi-o cuprinzi  
Viața mea — vârtoare.

### SFÂRȘIT DE SEPTEMVRIE

Mai stăruie-n aier seninul de vară  
Desprins din azurul aceluiaș cer,  
Înflor prin grădini crizantemele iară  
Și soarele-i dulce — un soare stingher . . .  
Mai arde în inima tânără focul,  
Năvalnica vrere, hai-hui să pornim,  
Dar tainic ne leagă tristețea pe locul  
Cu florile — aceleași — colo-n țintirim.

Cu gândul, în toamna uitată și calmă,  
Alunecă veșnic pribegi funigei :  
Captiv, unul plânge și tremură-n palmă  
Că ceilalți trec slobozi pe lung de alei . . .  
Ne-am duce și noi ulițarnici ca dânșii,  
Drumeți fără țarm spre un magic tărâm,  
Dar lung ne privește cu ochii lui — plânșii, -  
În fața ferestrei, un palid salcâm.

Sfârșit de Septemvrie, cu drumuri ce-apucă  
Uscate și triste pe mii cărării,  
Își coace pe dealuri dor aprig de ducă  
Și plâng frunze moarte pe urmele lui . . .  
Ne poartă iar visul pe freamătul orii  
Dincolo de tainicul vremii hotar,  
Se-nșiruie dorul pe culmi cu cocorii  
Și picură-n suflet nădejdi în zadar.

De mult au pornit rândunelele-n stoluri  
Și cerul e singur, cu zarea prea grea,  
O pasăre doar rătăcește prin goluri,  
Doar una — ca mâine, pornește și ea . . .  
Așteaptă-mă-n ciasul vecerniei sfinte  
Când umbra se-ncuibă prin văi, pelerin,  
Voi sta răzimat iar la pieptu-ți, cuminte  
Ca-n toamnele blânde ce nu mai revin.

## ACOLO-N SAT LA NOI

Acolo-n sat la noi ades mă poartă  
Gândirea mea pe vânt de nostalgie,  
Cum s-a lăsat o toamnă cenușie,  
Sărmane sat, vei fi icoană moartă.

Îngăduie-mi, în seri de duiosie,  
Să-mi amăgesc prea pânditoarea soartă  
Și dintr-odată-așa la noi în poartă  
Să mă opresc trudit de pribegie.

Trecuții ani vor ști să nu cuvinte  
Și mută le va fi nedumerirea  
Când dornici pașii-aducerii aminte

Spre mine își vor îndrepta pornirea.  
Nu voiu trezi pe-ai mei din somn, Părinte,  
Voi tăinui tăcut ca Amintirea.

## TOAMNĂ-N SUFLET

Sleită e și-a gândului putere,  
Nici mie însumi nu-mi mai pot vorbi  
Și iată că veni și-aceea zi  
Când nu mai am nici vis, nici dor, nici vrere.

Am încercat să pot a-mi aminti  
Din viață cea mai mare-a mea durere  
Ca-ntrânsa azi să-mi aflu mângăiere,  
Dar n-am putut-o, din noian, găsi . . .

Ce nebăgați în seamă s-au scurs anii !  
E toamnă, și sunt trist și m-a prins teama,  
Că e târziu, că-s goi acum castanii,

Că cerul și-a cernit de mult năframa,  
Că-n satul meu mor rând pe rând montanii . . .  
Depart, singur, mă gândesc la mama.

## CINE SE TÂNGUIE . . .

Cine se tânguie nemângâiat?  
Cumpăna tristă-a fântânii din sat?  
Buciumul îndepărtat? . .  
- „M-ai uitat, m-ai uitat” . . .  
Seara când licăre galbena stea,  
Seara când tănuie-naltul cu ea,  
Cui i te jelui așa,  
Cucuvea, cucuvea?

Cui i se-aude lacrima-n stropi?  
Psalmii de ce plâng pe buze de popi?  
Câți călători mai îngropi,  
Șir de plopi, șir de plopi?  
Cândva cu ochii spre magica stea  
Singurăților buha cânta;  
Astăzi ți-e jalea prea grea  
Cucuvea, cucuvea!

- Singură, noaptea, dau iarăși glas  
Golului negru, pustiului ceas.  
Singură, frate, am rămas,  
De pripas, de pripas.  
Negura-n scorburi când mă născu,  
Jalea mi-o știi numai tu,  
Soare pe lume nu fu,  
Uhuhu, uhuhu!

Când i se-ntunecă lui Dumnezeu  
Lumea pe care-a iubit-o mereu,  
Las prin văzduhuri și eu  
Zborul greu, zborul greu . . .  
Cumpăna veacului frântă căzu,  
Peste pământuri plâng și eu cu  
Clipa cea care trecu,  
Uhuhu, uhuhu !

## CU ANII ÎNAPOI

Din câte flori în suflet mi-ai răsădit cu drag,  
Iubirea ta de mamă e floare albă-n prag.  
În clipa când îți dăruiu tot gândul meu cel bun -  
O, de-aș putea în vorbe iubirea să ți-o spun! . .  
Din valul altor vremuri, din vremi ce nu mai vin,  
Desprinde amintirea prin crengi de rozmarin  
Iluminări din chipul ce mi-a zâmbit deschis

În dup-amiaza caldă, la poarta unui vis,  
Când grija păzitoare asupra mea apleci  
Ca boarea primăvara buchet de lileci. —  
Îmi cânti, s-adorm, un cântec cu limpezimi de ceri  
Și cântecul îmi pare că l-ai cântat ca ieri.  
Mă-nveți să-ți zic pe nume, adânc ca apa-n iaz,  
Și numai „mamă-dragă” mai știu să-ți zic și azi.

În umbra suferinții, durere fără glas,  
Icoană sfântă-n suflet de-apururi mi-ai rămas.  
Ci-acum, îmbătrânită și singură, din prag,  
Spre dincolo de zare le-nșirui, lung șirag,  
Și cum în ochi s-aprinde împurpurat amurg,  
El singur vede lacrimi pe-obrajii tăi cum curg . . .  
Așa te văd, prea sfânto, în prag acas-la noi  
Și ascuțit mă doare tăișul de nevoi.  
Așa te văd, martiră în satul meu umil,  
Străjeră-n casa unde am fost cândva copil.  
Și, de-aș putea, o, Doamne, de prin străini s-alerg  
La tine, de pe față o lacrimă să șterg!  
Acolo iar, acasă, și iar la noi în sat  
Să pot să-ți dau iubirea pe care tu mi-ai dat.

## **BELȘUG**

Arzând din țigla roșie — comoară,  
Și-ndoaie grinda, sub povară, casa,  
În pod porumbul galben ca mătasa  
Păstrează-n bobi căldura de-astă vară.

De plină ce-i, stă să pornească masa  
Și dintr-un colț închină — a treia oară  
Un moș cu barba lână de mioară,  
Că anul ăsta-n plin tăiase coasa.

Cu clăi e îngrădită bătătura,  
Belșugul umple pivnița și șura  
Iar de la sfântul pomenit Ignat e

Mânjită clanța ușii cu unsoare;  
Avem și lemne pentru foc, fârtate,  
De-acuma cadă cât o vrea ninsoare.

## ULIȚA COPILĂRIEI

Revăd frânturi din vremuri de-altădată;  
În șir țin umbră drumului castanii,  
Din crengi cu frunze grele fac metanii,  
Stârnind răcoarea lor catifelată.

Și par-că tot mai repede trec anii . . .  
Copilăria, cuib de griji odată,  
Azi n-o mai știu atât de zbuțumată  
În satul unde suferă montanii.

Hei, ulița copilăriei ! . . Ieri  
Și-a ros fâgașul sub povara vremii  
Și-o caut de ani și nu e nicăieri :

Nici forfota copiilor: bohemii,  
Nici răsăritul multelor dureri.  
Dar mama unde-i, să mă-ntrebe ce mi-i?

## ÎN MAREA TRECERE

Candelabre, brațe mici de pară  
În spre bolta cerului ridică, —  
Rodul tainicului plâns își pică  
Arzătoarea lacrimă de ceară.

Împrejur, cu lumânări în mână,  
Tace-adânc îndoliat poporul ;  
Trece, lanț, din gând în gând fiorul  
Morții. Cu prohodul plâns se-ngână.

Încărcat cu flori de primăvară  
Stă în naos adâncit în gânduri  
Chip de om ce-nchide-n șase scânduri  
Năruitul dor să fii afară.

„Unde sunteți neamuri dragi într-una,  
Cunoscuți, pe unde mi-a mers pasul,  
Iată vine — și-acum este — ciasul  
Despărțirii pentru totdeauna.

Plângeți, frați și prieteni, după mine,  
Ieri vorbeam cu voi în umbra porții,  
Azi înfricoșatul suflu-al morții  
Mi-a-nghețat tot caldul viu din vine.

Ci veniți acum, când gândul doare  
Și-amintiri din trupul vremii scurmă,  
Dați-mi sărutarea de pe urmă  
Și priviri în groapă mă coboare.

Rogu-vă, din prag de noi hotare,  
Și-mi aplec dorința mea sfielnic :  
Numele-mi crestați într-un pomelnic,  
Mi-ardă-n sărbători o lumânare . . .”

Cum sunt toate-n urmă-ne rămase!  
Toate decât visurile-n soare,  
Decât vraja mai înșelătoare,  
Decât umbra mai neputincioase.

O, cum toate sunt deșertăciune!  
Și ce taină să n-o știm niciunii?! .  
Cum ne dăm cu toții stricăciunii,  
Groaznică și fără chip minune.

Nu rămân de griji ne-mpreunate  
Desfătările lumești nici una ;  
La limanul tău cel lin, furtuna  
Ne îndeamnă Neagră Majestate.

## **DECLIN**

Nu va mai fi de-acuma dimineață,  
Trec anii suri peste viață,  
Cum trec grauri  
Pe coclauri  
Prin văzduhul greu de ceață.

Nu va mai fi de-acum senin,  
Vin ani și pentru alții vin,  
Cum de sub ierni  
De buruieni  
Cresc lujerii de crin.

Nu va mai fi de-acuma frământare,  
Trec anii albi cum trece-o lumânare ;  
Pâlpâie stinsă  
Flacăra-nvinsă,  
Când, spre amurg, viața e-n zare . . .

## TÂRZIU

Luceafărul de seară stă să moară  
Și după zarea altor lumi s-ascunde —  
Un greier cântă rar și nu știu unde . . .  
S-aude apa vâjăind la moară.

Dorm oamenii de munte-n case scunde,  
O bufniță spre stâncă se strecoară,  
În poeniță joacă o comoară  
Și-n vale Nera tremură sub unde.

Târziu de tot crescuntr-atât tăcerea,  
Că vorbăreață tănuia cu mine . . .  
Arcuș pe struna liniștii, durerea,

Mă agrăește-n limba ei — suspine :  
De ce aștepti zadarnic mângăierea?  
De ce nu intri-n casa ta, streine?

## LERUI, LER

Lerui, ler ! Din nori de-argint,  
Din înghețul cerului,  
Fulgii albi de mărgărint  
Vin pe cântul lerului,  
Vin cu barba sfântului  
Pe fața pământului.

Lerui, ler ! Cât poți să vezi  
Logorul și-ntinsul lui,  
Toiul marilor zăpezi  
E stăpân cuprinsului . . .  
Sub troieni se reazimă  
Glia — caldă azimă.

Lerui, ler! De strajă ard  
Vineți toți luceferii.  
Și săracii au un gard,  
De îngheț a se feri.  
Banii n-au preț — mașterii —  
Doar în noaptea nașterii.

Lerui, ler ! Și-n casa lor  
Din multul puținului  
A crescut un brad, și mor  
Șoaptele suspinului.

În popasul magilor  
Numai ei sunt dragii lor.

Lerui, ler ! La noi în sat,  
Cuibul sărbătorilor,  
Moşule, ți-am aşteptat  
Galbenii comorilor —  
Azi mă-nchin doar Unului  
În noaptea Crăciunului . . .

### **MIEZ DE IARNĂ**

În miez de iarnă lungă, învăluit în zeghe  
Pământul piroteşte, călduţ, sub reci cojoace,  
Străjeri, în verde, brazii îi stau la cap de veghe  
Încremenţi pe culme sub grele promoroace.

Pe peşteri, în pădure, căscând le prinde somnul,  
O creangă mai plăpândă stă gata să se rupă ;  
În larg, cât vezi cu ochiul, a pus războiul Domnul  
Şi țese valuri albe de pânze mari de stupă.

Iar pusta, țărnută de zarea cenuşie,  
Sălăşluieşte-n sânu-i sămânța-n zămislire ;  
A supt, setoasă, vlaga din bulgări uzi de glie  
Şi se visează holdă în largă unduire.

Neputincioase pluguri zac triste sub şoproane,  
Viața curge mulcom cu nopți în leneş treacăt,  
Pâlpâietoare candeli se roagă la icoane,  
Pe suflet cade rece și ruginit un lacăt.

Bătrân și singur târâiu pași rari de osteneală  
Iar în bordei cu mine tac adânciți păreții,  
În minte gândul sprinten de mult nu se mai scoală.  
Şi număr rămășițe din clipele vieții.

Prin pleoapa de fereastră văd cerul de cenuşe  
Şi împletesc la vatră un vis din jorzi de sânger,  
Nu mai aştept să-mi intre picior de om pe uşe —  
La noapte din icoană se va desprinde-un înger . . .

## PROLOG DE-APOCALIPS

Pe bolta cerului e soare, senin și cald în toi —  
Nici razele, nici caldul n-ajung până la noi.

Prin cuib de brazdă trece răcoritoarea ploaie,  
Dar glia-nțelenită nici suge, nici se moaie.

Ciocanul greu, cu trudă, lovește cremenea —  
Nimic nu se desprinde, ca un blestem e-n ea.

În lanuri, peste holde, poieni și pretutindenii  
Atâtea nopți de-arândul cad fulgere și grindeni.

Iar unde stau hambare cu bunătați cât vor,  
Săracii de mănâncă, mănâncă fără spor.

Culege de pe ramuri cireșe de stafidă  
Și vei simți pe limbă doar gust de aguridă.

Izvorul nu țâșnește cu stropi de limpeziș,  
Șuvoiul lui e negru, sărac e și pieziș.

Pe verzile costișe atâtea turme pasc;  
La rumegat le vine în gură snop de vreasc.

Căutând în vad pescarii, de ieri ei au aflat că  
Nici râul nu mai scaldă odinioara-i matcă.

Și pe tăpșanul lumii belșugul tot s-a fiert  
De pare lumea-ntreagă un necuprins deșert.

## SINGUR

Am plecat de mult de-acasă, mamă,  
Și de-atunci mă simt tot călător,  
Nici un glas pe nume nu mă cheamă;  
Ei, streinii, pe strein nu-l vor.

N-am sălaș la sfat să stau cu mine  
Și mai singur sunt când sunt cu mulți,  
Nu-ndrăznesc să cuget la vre-un bine,  
Mângăierea mea e că m-ascuți.

Și, așa, îți mai aduci aminte  
De pe când ți-eram eu cel mai drag?  
Eu și-acum mă văd copil cuminte  
Cum te-ascult, din ochi, la noi în prag.

Dar tu azi, sărmano, ești bătrână,  
Nu mai sunt copilul cel de ieri,  
De m-ar duce cineva de mână  
Prin cea lume-aș prinde iar puteri . . .

Flacăra nădejzii mi se stânge,  
Lacrimi n-am de unde să mai storc,  
Împietrește-ți inima, nu plânge,  
Nici când, mamă, nu mă mai întorc.

### CÂNTEC TÂRZIU

Pe unde-o mai fi rânduneaua,  
Copila albastrului cer,  
Acum când se lasă și neaua  
Și neguri, și frică, și ger?

Când singură stând pe lăicer  
Privești cum se-nvolbură neaua,  
Pe unde-o mai fi rânduneaua,  
Copila albastrului cer?

Da, mamă-i mult de-astă vară!  
Acum e tăcere, sărac și pustiu;  
Nici vreri, nici îndemnuri și iară  
Pe gânduri stai tot cum te știi.

M-aștepți ca pe vremuri să viu,  
Scazi ziua în orșice seară;  
Da, mamă-i mult de-astă vară!  
Acum e tăcere, sărac și pustiu.

Miroase-n odaie a gutuie  
Și caldul e cald ca la sân.  
Cu greu limba mare și-o suie  
Pe numere ceasul bătrân.

Și anii în urmă rămân . . .  
Cu tine azi nimenea nu e;  
Miroase-n odaie a gutuie  
Și caldul e cald ca la sân.

În serile lungi când mai stărui  
La lampa cu licăr târziu,  
Din teama cea mare îi dărui  
Nădejdi ostenitului fiu.

M-aștepți ca pe vremuri să viu,  
Vrai gândul cu gândul să-l nărui  
În serile lungi când mai stărui  
La lampa cu licăr târziu.

## ÎNTRISTARE

Nu-mi mai tângui neputința din fărâma de noroc  
Arsă scrum în vâlvătaia desnădejdelor de foc,  
Nici îmi mai adăp dorința așteptărilor de mâne  
Îndemnat la hora albă a ghirlandelor de zâne.  
Amăgit, răstorn clădirea jucăriilor de vreri,  
Ca să știu c-am șters din mine urma vre-unei primăveri  
Ce-ar putea să-mi mai deștepte dor de cer și dor de flori  
Cercetaș de-am fost cu gândul după taine și comori.

Azi au năpădit în mine toamnele atâtor ani  
Și m-au amărât cu gustul frunzelor de nuci bălani.  
S-au lăsat tristeți în pâlcuri, cârduri de melancolii  
Câte pot să dăinuiască, câte poți, năcaz, să știi.  
Pe tărâmul meu n-ajunge gând de prieten, dor de frate,  
Înspre poarta mângăierii duc tot drumuri neumblate.  
Și se-ntind în suflet iară șesuri lungi de nostalgii  
Cum plutesc în toamnă corbii pe-nserările pustii . . .

Mă lăsați să-mi pun tiparul întristărilor pe față,  
Să trăiesc în plin cu noaptea, să nu cred în dimineață  
Și din colțurile feței, sub amnarul suferinții  
Să țâșnească albe-pale scânteieri din rodul minții.

Mă lăsați să-mi plâng cu lacrimi de izvor sărat și cald  
Paradisul lumii mele cel cu pajiști de smarald.  
Îmi voiu tăinui durerea, lumii, nimeni să mă știe  
Că am strâns, noian, în mine o viață grea, pustie.  
Și jelind sărmanu-mi suflet sugrumat de mâna sorții,  
Voi muri, uitat de mine, înviat în ciasul morții.

## RĂVAȘ SIMPLU

Mamă, azi cu dor nespus  
Te sărută de departe  
Fiul Dumnetale dus  
Prin streini să-nvețe carte

Puișor din cuibul tău  
Am sburat în lumea mare;  
Știe numai Dumnezeu  
Cât m-am plâns de-nstreinare.

Frățiorii ce mai fac?  
Sănătate doar să fie . . .  
Nuferi galbeni ard pe lac,  
Să-mi păstrați vre-o doi și mie.

Casa noastră-i tot așa?  
Mamă-ți mai aduci aminte,  
În grădină înflorea  
Trandafirul meu-nainte? . .

Să vă-ntreb am fost uitat :  
Sunteți sănătoși cu toții?  
Eu vă scriu acum din pat,  
Nu știu, tot visez preoții.

Mă încercă-o tuse seacă, —  
Dar nu-i de luat în seamă:  
Toți îmi spun că o să treacă —  
Nu-i așa că-mi trece mamă?

## CU VOI, CEI MULȚI . . .

### CU VOI, CEI MULȚI . . .

Cu voi cei mulți și pașii mei se-ndrumă,  
Bătătorind drumeagurile-n lung,  
Desculți, în diminețile cu brumă.

Dar talpa noastră spinii n-o străpung,  
Vestim mai bune vremuri prin colinde  
Și relele din urmă nu ne-ajung.

Cu voi cei mulți nădejdea mi s-aprinde,  
Cu voi îmi bate inima de jar,  
Și-mi rânduiesc desaga cu merinde,

Ca pentru căi de străbătut amar.  
Șiragul de vieți nu se mai curmă,  
Ne primenim cu codri de stejar . . .

Doinesc din fluer după oi în turmă  
Cu voi, ciobani proptiți în crengi de corn  
Și la mulsoarea albă de pe urmă

Mă bucur, lapte în găleți când torn.  
Prin codri-n bocănitul de topoare  
Bătrânii fagi din boltă îi răstorn

Iar seara ies la cele trei izvoare  
Și scot din spuză rumenul mălai ;  
L-închin și, cald, din el mușc ca din soare.

Când mare-i taina noaptea-n luna Mai,  
Ascult cavalul tânguios din vale  
Și-mi odihnesc privirea-n jărăgai.

În dimineți cu forfotă pe cale,  
Plăvanii blânzi și răbdători i-înjug  
Și din ogor întunecat, agale,

Despică brazde limba de la plug.  
Seninul preamăresc cu ciocârlia,  
Cânt psalmi de foc cu soarele pe rug

La răsărit, de-unde țâșnește bucuria,  
Când munții în odăjdii stau pe zări,

Cădelnițe de tămâiat tăria.

Cu tine, salahor, pe ude scări  
Cobor în guri de ocnă-ntunecată,  
Adâncul să-l cunosc, nu depărtări,

Să-mi scriu cu sânge viața sbuciumată.  
Mă întristez cu-ngălbenit obraz  
De viața-n fabrici lănced picurată

Prin sita zilei grele de necaz.  
Cu voi cu toți îmbrățișez pământul,  
Rumân ogor, când îndurăm și azi,

Și așteptăm deplin să fie cântul . . .

### **TĂCERI DE SUB PĂMÂNT**

Rămân în urmă ani, când vremuri grele  
Bătătoriau învitregita cale,  
Mănunchiul suferințelor fatale,  
Din sbuciumul de chin al vieții mele.

Cu ortăcia grijilor natale  
În ocnă stam la sfat în ceasuri rele . . .  
Atâtea nopți și zile fără stele  
Prin fiunatul vântului a jale.

Aveam un prieten, cal la cărucioare —  
Eu mic iar el voinic și cu suspinuri,  
Nepăsători de clipa când se moare.

Când picurul din stropi cânta aminuri  
O Sâmbătă era, la patru ore:  
L-au scos strivit, dar desbărat de chinuri.

### **BALADA FIULUI TÂLHAR**

A fost în miez de noapte venirea lui pe lume,  
În zodia ce varsă sub clocotul de spume  
Otravă verde-n râuri, curgând prin golul hău,  
Ca scris să fie-n lume să facă numai rău.  
Zadarnic se apleacă, pe nume dulce-l cheamă  
De-apururi veghetoarea și-ngândurata mamă.  
Pe sub sprâncene dese privirea lui e sură,  
Nu știe să-nflorească zâmbiri în colț de gură

Și scapără cu verde privirile-i dușmane  
Din mintea blăstămată, cuprinsă de Șoimane.  
Și fără pricini plânge, în brațe legănat ;  
De-i singur, stă și-ascultă cum vâlvele se bat.  
I-e somnul dulce ziua, când soarele-i pe cer,  
Și foamea nu-l răsbește și mâinele nu cer ;  
Ci se deșteaptă odată cu umbrele pe văi,  
De-nvață rostul vorbii când latră câinii răi.  
Iar când privește focul, călare stând pe prag,  
Cuțitul ce sclipește i-e jocul cel mai drag . . .  
De tremură la gândul grozavului soroc,  
Dar mama tot iubește odrasla-i ne-noroc . . .

În necurata glie a prins adânc răsadul,  
Și i-a crescut copilul fecior înalt ca bradul, —  
Dar i-a crescut, cu anii, în suflet răutatea,  
Și numele de mamă l-a șters singurătatea.  
I-a mai rămas în minte doar ruginit un cui,  
Și-nfricoșat blestemul c-a dat în mama lui . . .  
Din ochii crunți și vajnici, din bobii de smarald,  
Țâșnește bucurie când curge sânge cald.  
Și vorba aspră, crivăț, pe limba-i de năpârcă  
Se îmblânzia când noaptea pe morți ducea în cârcă ;  
Greu apăsa pe piepturi ne-ndurător genunchi,  
Când înfîgea cu sete prin coaste lungul jungghi . . .  
Și s-a fost dus departe — s-au prins scăieți în barbă —  
Pe unde-a pus piciorul n-a mai crescut nici iarbă.  
Și-a fost tot dus departe, pe drumuri cu ocol  
Lăsând în urmă-i jale și sămănând pârjol.

De i-a fost soartea-n lume, Cel Rău să-l dea uitării,  
Ce avea mai sfânt în suflet sta scris să-l dea pierzării :  
Iubirea lui cu fata vicleană-n umbra morii  
E singura potecă ce-o află — următorii —  
I-au plâns de milă fagii și pietrele au plâns  
Și asculta și mama copilul cum s-a stâns . . .  
L-a auzit cum geme sub lovituri de par,  
Cum cere îndurare și cere în zadar . . .  
Ca-n mușcături de șarpe își urlă chinul viu  
Când înroșite clește în gura lor îl țiu.  
În inima de mamă cad stropi de plumb topit,  
Cu fiecare geamăt i-e sufletul sdrobit. —

Pe urma lui la groapă nu calcă jalnici pași,  
Doar mama care plânge și, vesel, un slujbaș:  
— De ce plângi pe tâlharul ce-a-nfipt în sânu-ți cui?  
— Nu eu îl plâng acuma, îl plânge mama lui . . .

## PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

Spre Soare-Răsare e-o țară, streine,  
Cu șesuri de pâine și munții de aur,  
Cu râuri de lapte și flori de rubine,  
Pe-ntins și-n adâncuri întregă-i tezaur.

Când fi-va s-auzi povestind despre dânsa  
Pe fii ei vajnici și plini de mândrie,  
Să știi că eroii luptat-au într-ânsa  
De pot fericiți azi urmașii să fie . . .

Cu sânge-n șiroaie făcut-am plămadă  
Din glia străbunilor morți pentru țară,  
Copii, nepoții vreau mâine să cadă  
De-o fi să ne facă dușmanii de-ocară.

Cât poate privirea cuprinde din larguri  
Și bolta albastrului cer din zări albe,  
Al nostru-i. Și marea cu vești de catarguri  
Și munții podoabă de aur în salbe.

A noastră-i câmpia, hambar la noroade,  
Cuptor uriaș pentru pâinele calde,  
Al nostru-i Danubiul ce stânca o roade  
Picioarele, țară, să vină să-ți scalde.

Ai noștri sunt codrii bătrâni cu răcoare,  
Poenile-n floare sub roua-n broboane,  
Al nostru-i surâsul din glas de izvoare  
Și rumen amurgul frumos ca-n icoane.

Streine, să știi că-s stăpân peste glie;  
A mea e din moșii — strămoși de pe vremuri  
Iar ție, dușmanule,-nvățul să-ți fie  
De mine-n răsboaie să fugi și să tremuri.

Sărut, dimineța, pământul în locul  
Răpușilor cândva departe de dânsul.  
În inim-atuncea s-astâmpără focul  
Și-n jalea lor poate se curmă și plânsul . . .

Aici să voim să ne facem văleatul,  
Aici toți străbunii s-au stins pentru țară  
Și unde belșugul va umple tot satul,  
Acolo urmașii să nu ne mai moară.

Dușman nesătuț, tu să nu-mi vii aproape!  
De-mi calci iar mormântul cu moșii și frații  
Din văi îți voi face căscatele groape.  
Prăvală voi da peste tine Carpații.

### IMN

Purtăm în gânduri spicul rodniciei,  
Ca și belșugul colțului de țară;  
În suflet șoapta caldă-a melodiei  
Din doina vremii, veselă și-amară.  
Bănatule, cu chip de Heruvim,  
Ca tine pururi vrem să fim.

Din lanul verde frământat de vânturi  
Ne plămădim viața spic cu spic,  
Și-n largul lumii slobozim avânturi  
Din munții străjuți de Semenice.  
Bănatule, un singur strat de flori,  
Ca tine gândul nostru — fără nori.

Vrăjmașii fac pe cer mai scundă bolta,  
Ne-ntind și-acum iclenele capcane,  
Ci pentru dânșii fiarbă-n noi revolta  
Ca Dunărea în volburi la Cazane.  
Bănatule, întâi descălecat,  
Să fim ca tine — mândru și bărbat.

În turnuri bată clopotul cel mare  
Cu glasul bubuitului de tunet ;  
Să vuvăie, prelung, a sărbătoare  
Și vântul ducă fraților răsunset.  
Bănatule, cu chip de Heruvim,  
Într-o grădină fiii tăi să fim.

### DOLIU

Prin odaie  
Umblu rar, cu capul greu de gânduri în șiroaie . . .  
Zi posomorâtă, nori de ploaie.  
Rar pășind și îndesat cum calc,  
Mă gândesc: în clip-aceasta-un rege stă pe catafalc...  
Ard făclii . . . —

Lume de zădărnicii . . .

Vodă, El Măria Sa, și nu e printre vii.  
Poate mii  
De călugări fac mătânii prin chilii  
Și spre ceruri sboară rugi fierbinți de stareți cenușii.

Lume de zădărnicii . . .

Fâlfâie în falduri negre uriaș lînțoiu;  
S-a îmbrăcat o țară-ntreagă-n doliu:  
Cu chenar de codri negri-L jeluie Ardealul.  
În Moldova-L plâng voivozii și poeții ; — plânge-L dealul;  
Oltul în Muntenia suspină, dar tihnă:

Ea Îi va păstra în sânu-i, loc de vecinică odihnă.  
Iar Bănatul la clisură  
Și din doină și din gură  
Plânge jalnic pierderea Măriei Sale  
Și-i curg lacrimi, jos pe Dunăre la vale.  
Nu mai rîd în Bucovina fâgii . . .  
Basarabia bocește azi sfășietor  
Regele Mântuitor. —  
În Dobrogea-l jeluie Marea-Neagră.  
Maramureșul, copil mai mic,  
Capul și-a descoperit, —  
Iar Crișana  
Și-a cernit de-acum năframa. —

Lume de zădărnicii . . .

M-am oprit. —  
Parc-aud în toată țara dangăte de clopote,  
Cuvioase șopote . . .  
Plâng  
Noaptea luna, stelele.  
Munții și muncelele,  
Câmpurile, văile,  
Râurile, căile . . .  
Jale-i este ori și cui, —  
Plânge tot ce-a fost al Lui . . . !

Lume de zădărnicii . . .

## IMN VOEVODULUI TÂNĂR

Ca mărul roșu rotunjit de rod,  
Crescut pe creanga soarelui-răsare,  
Sub ochii noștri tânăr Voevod  
Azi te ivești trandafiriu în zare.

Cu plete coapte-n soare, spic de grâu,  
Și ochi de înger, încruntați răsboinic,  
Repezi în largul țării, fără frâu,  
Un suflet roib, să-l dovedești destoinic

Copil stăpân pe oști de oameni mari  
Din basmul cel cu lumi adevărate,  
Simbol ne ești ca regii legendari  
Că vom trăi de-apururi, Majestate.

Pe tron țesut din bărbi de Voevozi,  
Domnești ogor dospit în cald de sânge,  
Dar firul ursitoarelor desnozi,  
Și salcia pe râu — nu va mai plânge.

Grădina ta va fi un vad de flori,  
Grădina ta întins de țară nouă,  
Din sufletul ca roua albă-n zori,  
Vei revărsa domnescul har și nouă.

Iar de-or călca părerile de rău  
Împărăția gândului, vre-odată,  
Că n-ai putut să fii întreg al tău,  
Că nu ai fost copil tu niciodată,

Noi și mai mult te îndrăgim cum ești;  
În voivodatul tău, numai mândrețe,  
Am viețuit ca-n vechile povești  
Cu tinerețe fără bătrânețe.

## ÎNDEM N

Un vierme roade-n rădăcină  
Altoiul tânăr din grădină.  
Și-ascunsă cârțița dărâamă,  
Surpând fărâamă cu fărâamă —  
Și dacă nu-i pui sub picior  
Vor face dânșii tot ce vor  
Din țara ta ...

O, frate bun, să iai aminte:  
Românul nu mai dă-nainte.  
De-i tot așa,  
Românul nu mai dă-nainte! . .

Năpârcă țini la sân, creștine,  
Înveninează tot în tine,  
Ești dat rușinii și ocării,  
Că dulcele și bunul țării  
Îl mănă ei de nu-i alungi,  
Cu lung de coasă să-i străpungi,  
Cu braț rumân.  
O, frate bun, să iai aminte:  
Românul nu mai dă-nainte.  
De-i țini la sân,  
Românul nu mai dă-nainte!

Omida roade-n țara noastră  
Mușcata roșie din glastră,  
Voinicul măr din bățatură, —  
Și-ți mănă pânea de la gură  
Și dacă-ntârzii să ucizi  
Nesăturatele omizi,  
Vin anii grei...  
O, frate bun, să iai aminte  
Românul nu mai dă-nainte,  
Cum îți spusei,  
Românul nu mai dă-nainte ! . . .

## RUGĂ

Aceluia ce-n toate mai presus stă  
Înalț altar de rugă-n orice zi:  
„Fă, Doamne, din puterea mea îngustă  
O vlagă ce nu poate lăncezi.

Și dintr-o aripă de gând fă-mi două,  
Să-mi sboare gândul, cerșetor milog,  
La Tine, alb ca florile cu rouă,  
Și Ție-n cer să-nvăț cum să mă rog.

Ogorul Tău arată-mi unde-l sameni,  
Să pun în cuib al milei bun răsad,  
Întâi să-nvăț iubirea Ta de oameni  
Și-apoi greșeli însumi să nu cad.

Plivi-voi și eu buruiana ciudei  
Și răni aș vrea ușor să oblojesc,  
Iar dacă fapta-mi bună n-o aud ei,  
Voi ști că-mi dăruie darul Tău ceresc.

Fă, Doamne, să-nțeleg oricând durerea  
Îngălbeniților cu chipul supt,  
Să simtă alții dulcele ca mierea  
Și pentru alții eu să pot să lupt.

Nu mă lăsa să calc nici pe furnică,  
Și nedreptatea să nu pot s-o-ndur,  
Îndemn să fiu celui cuprins de frică, —  
Ostaș în cetățuia Ta de-azur.

Greșelile când nu-mi vor mai fi roabe  
Și-oiu trece-n al ispitelor hotar,  
Fă, Doamne, să pot plânge calde boabe  
De-amare lacrimi pe-un uitat altar.

Îmi voiu târî genunchii pân-la lacul  
De unde apă bea un curcubeu,  
Și voiu sorbi dintr-însul, Doamne, leacul,  
Să fiu precum vrei Tu și gândul meu . . .

## DUMNEZEU

Din toate cea mai nepătrunsă taină  
Tu, Doamne, întrebării mele leac,  
Dă stolului de gânduri astăzi haină  
De psalmi, puterea să ți-o cânt în veac.

Din fund de vremi nedumerirea vine:  
— Hotărnicit-a soarelui un drum  
Și stelelor poteci de aur, cine,  
De fără greș aleargă-n cer și-acum?

Dar cine-i Cel prin care crește luna?  
— Ci iartă-mi gândul mult neștiutor —  
Și cine-ndeamnă, seara, totdeauna,  
În susur, taine mari să cânte-n cor?

De unde s-a desprins întâi cuvântul?  
Dar omul raiul dacă l-ar zări? . . .  
De ce nu-l lași să intre-n el cu vântul  
Cum năpădesc albine zarzării?

Dar mâna Cui în ceasul de pe urmă  
Săracului strecoară pe furiș  
Nădejdi în suflet, ca să dea de urmă  
Bogatului din ceruri măciniș?

Când capul sprijinit pe mâna stângă-i  
Și ochiul minții-n necuprins l-avânt,  
Cu pâlpâitul genei Tale-mi mângâi  
Căldura frunții ca să Te cuvânt . . .

### **MAGUL DE LA RĂSĂRIT**

Călăuză steaua poartă pasul magului drumeț  
Pe cărări ce duc în țara idealului măreț.  
A purces bătrânul, tânăr, plin de crez în steaua lui —  
De-o viață se tot duce către țelul visului.

Și limanul, din ce merge, pare tot mai depărtat,  
De-a făcut cutreer magul de la soare-n scăpătat . . .  
Colilie barba-i crește și sprânceana, ca de în,  
Ochiului, să vadă bine, îi slujește baldachin.

S-a oprit de-odată steaua pe un nor rătăcitor,  
Și popas făcu bătrânul într-o oază cu isvor.  
Dar când fu să-și răcorească cerul gurii alb de chiag,  
Mânecă și steaua d-albă și cu ea . . . slăbitul mag.

Ci tămâia lui, povară se făcu, din mare dar,  
Până când învinse avântul greu — greu lui în zădar  
Și din flacăra din suflet s-a desprins miros de fum,  
De-a putut ușor ca fumul să pășească-ntins pe drum.

Când apoi o-nvolburare de nisip aprins, gălbui,  
Îneca în el răsufnul, pe când fuge steaua lui,  
Gândul îl bătea că poartă sarcină de aur greu,  
Și-nchinare nu-i primește Nou-născutul Dumnezeu.

Dar din fum de smirnă sfântă face aripi și se ia  
De ajunge grabnic calea ce-o urma pribeaga stea.  
La răscruci de lumi de-odată tot misterul s-a pătruns —  
Magul a pășit în satul, unde steaua s-a ascuns . . .

O poveste tristă spune că alt mag — au fost destui —  
Cum mergea urmându-și semnul, n-a crezut în steaua lui.  
Și mai spune, pe-altul steaua călăuză l-a-nșelat,  
Dar acest pierdut în noapte — era mag din scăpătat . . .

## DRUM CU SOARE, DRUM DE ȚARĂ

Drum cu soare, drum de țară,  
Încotro mai porți drumeții?  
Pe suișurile vieții  
Câți înfrânți de-a ta povară?

Mulți de-alungul tău plecară  
Spre mirajul dimineții.  
Drum cu soare, drum de țară,  
Încotro mai porți drumeții?

Pulbere de drum, amară,  
Din sudoarea tinereții  
Vre-un umbrar o să răsară,  
Să le țină umbră — bieții?..  
Drum cu soare, drum de țară.

## JOIA MARE

Cei doisprezece, triști, așteaptă harul  
Sub chinul unei griji apăsătoare,  
O teamă ne-nțeleasă în sudoare  
Le scaldă albe fețele ca varul.

Nălucă trece clipa alinătoare,  
De-amarul suferinți-i plin paharul,  
Învățăceii-n cer îi fac altarul,  
Iar Iuda poartă gând să se strecoare . . .

Suspină triști în Getsimani măslinii,  
De se-nfioară negura grădinii.  
Când vin sutași cu iscarioteanul

Din somn sar ucenicii privegherii . . .  
Și-alunecă o lacrim-a durerii,  
Căci — *singur* e Iisus Nazarineanul.

## VINEREA NEAGRĂ

Alunecă sudorile de sânge  
Pe fruntea ce-au împodobit-o spinii.  
Se vestejesc în sufletul Lui crinii  
Și de durere inima-i se frânge.

Urcând sfârșit pe culmea Căpățanii,  
De lovituri viața i se stânge.  
Durerea mamei nu mai poate plânge  
În ochii arși de razele luminii.

Când cuiul carnea-i tremurând pătrunde,  
În noaptea vremii soarele s-ascunde,  
Și geme în adânc prelung pământul . . .

Privind spre cer îl podidesc jelanii:  
„O, Eli, Eli, lima savahtani !” —  
Pe Iuda într-un copac îl bate vântul.

### **SÂMBĂTA PAȘTILOR**

Domnește pe Golgota suferință.  
Trei umbre negre stau înfipite-n zare,  
Veghind în pacea înfiorătoare  
Asupra lumilor de neputință.

Pe cel ce-a ispășit păcatul mare  
L-a răstignit a lumii neștiință;  
Mijește trist în suflete căință  
Că bea acum din lacrimi amare.

Dar liniștea s-a întronat stăpână  
Și-l mângăie cu cea mai blândă mână.  
Mironosițe vin a treia oară

Și vezi o cruce cum s-upleacă-n zare . . .  
Durerea mamei n-are-ntruchipare,  
Când de pe cruce fiul și-l coboară.

### **TREI CRUCI**

Copacul vlăstări dintr-un tăciune,  
Ispășitor și strop cu strop udat  
Dar spin pornit pe om să se răsbune  
Potop de ape-l duc pe Eufrat . . .

Și oamenii iau curățit alânga:  
E cruce azi tâlharului din stânga.

Ci tot când omul stăpânește era,  
Un vișin strâmb dar lemn mirositor  
S-a coborât în apele din Mera

Anume pentru limpezirea lor.

Și vișinului tâlcuită-i fapta,  
E cruce azi tâlharului din dreapta.

A mai crescut pe-un munte de agată  
Cu rădăcina-nfiptă-n cuib de jar,  
Copilului cel nenăscut din Tată,  
O cruce grea, o cruce de stejar.

Cu plumbul ei se luptă astăzi slava  
Când râde-n hohot crâncenul Varava.

Semița rod căzută pe țărâna  
Din țara unde răul e-ngropat,  
A-ncolțit, vrăjmaș, în căpățâna  
Strămoșului Adam cel cu păcat.

Și din răsadul purtător de vină  
Purcede lemnul chinului-lumină.

Dar l-au urât și robii și stăpânii  
Lovind în el cu bolovani de fer,  
De s-a-nălțat o culme-a Căpățânii,  
Să fie mai aproape El de cer.

Așa s-a ridicat pe zări calvarul  
Și-n greu îl urcă Domnul alb ca varul.

Ies din sudoarea chinurilor aburi,  
Iertarea din al capului plecat ;  
Cu sângele ce curge cald pe jghiaburi  
El spală greul din strămoși păcat . . .

Deapurarea icoana Lui la sân ni-i  
Și spulberată-i culmea Căpățânii.

## PENTRU TINE CÂNT, TEODOLINDE

### PENTRU TINE CÂNT, TEODOLINDE

Agăț nădejdi de creanga dimineții,  
Să crească sbor cât țara-n larg cuprinde  
Și sus pe dâlma plină a vieții  
Eu ție îți jertfesc, Teodolinde.

Înalț altar iubirii mele-ntâie  
Și vâlvătaia-o lume-ntreagă-aprinde.  
De ard în el un munte de tămâie,  
Eu ție îți jertfesc, Teodolinde.

Tristețea grea, ca toamna pe miriște,  
În mreaja ei când inima-mi cuprinde,  
Hai, vino ceas de greu și de restriște  
Și pentru tine plâng, Teodolinde.

### TU

Aș vrea nedumeririi să-i răspund,  
De când te port în gândurile mele?  
Ai răsărit întreagă din afund  
De vremuri călătoare printre stele?

Te-ai revărsat spre mine, țărni pustiu  
Ca ape mari ce isvodesc viață?  
Te iști în minte gând trandafiriu,  
Cum crește ziua-n zori de dimineață?

De ce iscoada ascunselor cărări  
Pe unde soarta neștiută vine?  
O veste știu : lumină-n patru zări;  
Azi toate-ncep și se sfârșesc cu tine.

### OCHII TĂI

Sub pleoape rîd senin rondouri mari  
Cu apa lor curată — vioreauă,  
Clipesc prin stuful genelor-umbrari  
De-asupra obrăjorilor de neauă.

Sunt ochii tăi. I-am sărutat închiși  
Cum cerbul vine noaptea să s-adape.  
M-a săgetat alintător tăiș  
Când i-am privit nesățios de-aproape.

Dar murmuram cuvinte ... Bună nu-i  
Rostirea vorbei când găsești comoară —  
Biet căutător de-agate, vina cui,  
Că de blestemul lor va fi să moară.

### **SURÂSUL TĂU**

Surâsul roz pe-obraji de albe flori  
E dulce și din zbor mi-l dăruie mie.  
Dar buzele petale de bujori  
Palpită-o umbră de melancolie.

Ușor un tremur par-că le-a cuprins  
Și dunga fină prinse să tresară,  
Privirea mea de ele când s-a prins  
În dup-amiaza-aceea de-astă vară.

Pe buze moi e blând surâsul tău,  
Îi simt trecând fluidul lui subțire.  
Sub arșița părerilor rău  
Beau rece apa lor la despărțire.

### **MÂNA TA**

Ți-e mâna mică-n mâna mea, și-o țin  
Ca pe-un canar cu pene moi și calde.  
Vezi: vinetele vinișoare vin  
În apa mâinii mele să se scalde.

Când stă uitată, plină-i de întrebări —  
O, mâna ta cum știe să vorbească:  
Îmi spune taina unei supărări  
Și-i gata bucuria s-o vestească.

De mi-o afunzi mângăietoare-n păr,  
E blândă ca-ntr-o lungă noapte-a nunții  
Și-n clipele când caut adevăr,  
E rece ca să-mi stâmperei para frunții.

## **NOAPTE**

Departe blânzi, timizi și uriași  
Tac munții grei dar nebăgați în seamă.  
Doar greeri fac mereu aceiași pași,  
Izvoarele pe munți la vale-i cheamă.

Se-arată lin pe-al cerului peron  
Ea singură, și liniștită, luna,  
Ca-n noaptea Paștilor un lampion  
Ce arde rece și rotund într-una.

Cum stau departe-n veacul ăsta vid  
Cu glas știut sânguitor mă cheamă  
Portița casei tale s-o deschid —  
De-aici, și par-că s-o ating mi-e teamă.

## **RĂSARI ÎN MINE**

Cum din izvoare ape curg săltând  
Și-n râu la vale iarăși ape, pline,  
Cu tine-adorm târziu în pat de gând  
Și mă trezesc în zori de zi cu tine.

Cum soarele răsare peste tot,  
Lumină-n munți, lumină pe câmpie,  
Din raza ta eu n-aș putea să scot  
Ogorul vieții mele — ieri pustie.

În case de creștin veghează blând  
Icoana mamei pururea fecioară;  
În casa mea pereții goi, pe rând  
Purta-vor chipul tău de surioară.

## **SPRE TINE DUCE DRUMUL**

De-alungul vremii drumuri grele sui  
Și-acum cobor în răcoroasa vale,  
Să caut la capul unei cărării  
Popasul sub balconul casei tale.

Pe sub răcoarea frunzelor de tei  
E umbră verde. Singur. Liniști grele.  
Și trec îngândurații pași ai mei  
Spre-mpărăția bucuriei — mele.

Oricâte căi străbat întinsul vieții,  
Bătătorit rămâne-un singur drum:  
E drumul drag de-alungul tinereții  
Și, drum știut, îl calc spre tine-acum.

### **BRADUL SĂRBĂTORILOR**

Bătrânii ani pe-ntinsul lumii cad  
Ca fulgi porniți prin vremuri să se cearnă,  
A înfrunzit în casa voastră-un brad  
Sub caldul sărbătorilor de iarnă.

Atât de singuri suntem numai noi,  
De par-că nu e nimeni în odaie.  
E tristă bucuria-n amândoi,  
Trec gânduri peste fața ta bălaie.

Tot sufletul în ochi l-am adunat  
Și ca pe-un greu și-mpurpurat ciorchine  
Cu mâna de dorinți l-am atârnat  
De bradul sărbătorilor din tine.

### **VA FI O SEARĂ**

Va fi o seară blândă-n luna mai,  
Vom fi noi singuri, doi tăcuți sihaștri;  
Învăluit în părul tău bălai,  
Voiu sta în raza ochilor albaștri.

Va fi o seară cu priviri-napoi  
De teama bucuriei ce-o să vie.  
Va fi o seară s-o știm numai noi,  
Cu-omăt de lună plină în chilie.

În mânăstirea dragostei va ști  
Ceasornicul să bată veșnicia.  
Iubirea noastră îl va auzi  
Rostind cu glas de taină prorocia.

## LUMINI DE VIS

Îmi pare rău că ne-am despărțit ca ieri.  
Îmi stai în față caldă și senină  
Și duiosia unei mângăieri  
O simt și-acum prin ploaia de lumină.

Aievea îmi răsună în urechi  
Cu răs de argint melodice cuvinte.  
Ca un arcuș pe buzele perechi  
Psalmodiază glasul tău cuminte.

Din visul alb aștept să te desprinzi  
Făptura vie dincoaci de icoane,  
Să nu mă-nșele apa din oglinzi,  
Morgana în lumini de lampioane.

## DIN BRAȚUL PLIN ȘI CALD

Iubita mea, ți-e chipul vis bălai  
Ca nopți de aur cu polei de lună.  
Acolo lumea ta e colț de rai,  
Din blondă miere-i inima ta bună.

Îmi luminezi cu chipul tău de vis  
Cărarea bucuriilor profunde.  
În inima-ți de miere mi-am închis  
Tristețea ce m-a urmărit oriunde.

Acum o nouă fericire-ncerc  
În preajma alintării apropiate :  
Să-ți faci din brațul plin și cald un cerc  
În jurul vieții mele zbuciumate.

## VA FI PE DEALURI LUNĂ

O simt venind în zumzet de tăceri  
Amiaza mare a nopților albastre.  
Lumini de policandru stau străjeri  
De foc la poarta-mbrățișării noastre

Din ore lungi clădi-vom nou palat  
În parcul trandafirilor de sânge —  
Pe trunchiul vieții mele te-ai urcat  
Ca iedera ce-nvăluie și strânge.

Hulubii albi cu iris de mărgan  
Vor fâlfâi-n văduhul plin de stele . . .  
E luna plină — galben tulipan.  
Te-aștept stăpâna visurilor mele.

### **EU VOI VENI**

Așteaptă-mă în nopți de duioșii  
Cu dragostea pe purpura de buze.  
Năvala bucuriei n-o rosti,  
Ascunde-o cald în suflet ca sub spuze.

Eu voiu veni cu-albinele să sug  
Nectar fluid din buzele-nflorite.  
Cu vântul voi veni să ardă rug  
Iubirea clipei noastre fericite.

Așteaptă-mă în ochi cu primăveri  
De cer albastru, pururea senine.  
Din cuibul vremii cresc întortochieri,  
Dar drumurile toate duc spre tine.

### **SPRE MIAZĂZI**

Uitat departe singur urc în timp  
Suișul greu cu-a zilelor povară;  
Răsare-n orice mugur câte-un ghimp,  
Întârzie să vină primăvară.

În liniștea vegherilor târzii  
E-atât de tristă viața fără tine.  
Prin ore pâslă de melancolii,  
De-alungul așteptări: nu mai vine.

Ca paserile suflet călător  
E dorul meu. Spre miazăzi el zboară  
Cu nostalgii de pribegit cocor —  
La tine acolo-i veșnic primăvară.

### **ȚI-AM PRINS CĂPȘORUL**

Ți-am prins căpșorul blond în mâini fierbinți,  
M-aplec spre-adâncul verde al fântânii :  
Nervos palpită genele cumiți  
Și simt la piept cum larg respiră sânii.

Cu ochi mari te uiți spre mine-n sus :  
Îmi văd în ei oglinda feței — dură.  
Și buzele ți-s umede nespuse,  
Setos îți beau răcoarea de pe gură.

Din somnul vrajei lungi când mă deștept  
Și din sărut desprind moi trandafirii,  
Obrajii-mbujorați îmi cad la piept —  
Îți culci pe el povara fericirii.

## **SĂRUTUL**

Pornire încordată ca un arc.  
Mă bate vântul patimei spre tine,  
Prisosul de simțire să-l descarc  
Ca fulgerul din norii grei când vine.

Aș vrea să-ți sfarm în brațe trupul plin . . .  
Conturul gurei roșii ți se sbate  
Sub buza-mi aspră. Capul greu și lin —  
Un zarzăr copt — s-apeacă dat pe spate.

Și brațele-mi îți strâng ca două chingi  
Cald mijlocul de sânger, frânt în două.  
Pierdută tremuri toată și te stingi  
Molatec, navigând spre-o lume nouă.

## **AMINTIRE**

Mai simt și-acum cum mă pătrunde mut,  
Ca-n neașteptată seara aceia-ntâie,  
Întâiul nostru îndelung sărut  
Cu gust aprins de patimi și tămâie.

Cu-asprime buza moale ți-o frământ,  
Simțirile pornesc învolburate  
Și mijlocul înfierbântat și frânt  
Se sbate-n chinga brațelor iertate.

Într-un târziu ne risipim în noi,  
Năvala caldă a păcii ne cuprinde.  
Săruți cu buze umede și moi  
Și inima mai aprig se aprinde.

## **REFUGIU**

Îmi luminezi cu brațele surori,  
Din care picuri blândă desmierdare,  
Cărrile spre ostrovul cu flori,  
La sânul plămădit din legănare.

Ca un copil trudit de suferinți  
Mi-e sânul tău nou leagăn de odihnă.  
În el îngrop obrații mei fierbinți,  
Să pună peste suflet vâl de tihnă.

Aș sta așa de tine-nlănțuit,  
De mi-ar fi date-ntregi vieți de-arândul,  
Să mă-nsenini cu ochi de infinit,  
Să-mi potolești și patima și gândul.

## **UMBRELE PĂRERILOR DE RĂU**

Stăm amândoi pe gânduri lângă foc.  
Învecinate două inimi cântă  
Cu flacăra captivă-n strâmtul loc,  
Ca ea, neodihnite se frământă.

Privirea ți se pierde în extaz,  
În ochi lucește roua-nlăcrimării.  
Din suflet revărsări peste zăgaz,  
Ca flux de valuri peste țărnuțul mării.

Mă doare dulce zâmbetul amar  
Și sub dogoarea patimei, fierbinte  
Te strâng la piept. Cu buzele de jar  
Ți-nchid pleoapa-aducerii aminte.

## **DIN ȚARA TA NICI UN CUVÂNT**

Poate-ai trimis de mult o rândunea  
Cu flori de bune vești pe aripioară  
De-acolo din departe țara ta,  
Dar ea pe drum sortit a fost să moară.

Din cald iatac, cu multe amintiri,  
Poate-ai trimis pe vânt o sărutare,  
Dar vitregia vremii pe zefiri  
I-a spulberat în altă depărtare.

Și ochii mei pe zări de depărtări  
Nu-ntrezăresc nici semnul alb de crainici  
Și nici catarg pe-ale iubirii mări —  
De parte-i ființa ta de codri tainici.

### **MI-E DOR DE CLIPA**

Mi-e dor de clipa-n care te-oiu vedea  
Întâia dată dup-atâta vreme.  
Vor râde ochii tăi de peruzea?  
Și brațele vor ști iar să mă cheme?

Să te privesc și tu să nu mă vezi  
Aș vrea; acele clipe să răzbune  
Atâtea nopți când făurind un crez  
Visam dulceața buzelor căpșune.

De-or fi mai ageri ochii tăi de-azur  
Și-mi vei ceti-n priviri tristeți sihastre,  
Să nu te miri : așa mi-e dat să-ndur  
Răstimpul gol al despărțirii noastre.

### **DE TINE DOR**

De tot ce știu al tău și tu, mi-e dor.  
Am întrupat viața lumii-n tine.  
Strâng albe bucurii într-un sobor,  
Pentru serbarea mare care vine.

Nerăbdător, șirag de zile-alung  
Cu biciul așteptării, ca s-apropii  
Îmbrățișarea caldă și prelung  
La locul unde stau de strajă plopilor.

Tot mai adânc în suflet îmi cobor,  
Mă-nfricoșez cât te găsesc de dragă.  
Cu amintirea gândul mi-l însor —  
De tine dor, de lumea ta întreagă.

### **DESNĂDEJDE**

Odaia mea și sufletul mi-e gol  
Stau îngropat în uniformă vreme,  
Tristeți mărunte trec în negru stol,  
Li-e glasul obosit să te mai cheme.

Mă simt atât de singur și târziu,  
Că-n jurul meu e numai ger și moarte.  
Din desnădejdi mi-am înflorit sicriu,  
Atât ești vieții mele de departe.

Un gând și împlântă-n minte rădăcini,  
Că pururi țara ta-mi va fi streină —  
De ce nu vii odaia s-o-nsenini  
Cu râsul tău, făptură de lumină.

### **MÂNĂ DE CRIN**

Odată mâna-ți albă a zăbovit  
Molatecă și caldă-ntr-o strânsoare;  
Cu ochi de raze negre m-ai privit  
Și sufletul mi s-a umplut de soare.

Hei, mânușiță-fildeș și parfum,  
De tine mi-am legat întreg destinul.  
Arătătorul m-a pornit pe-un drum  
Ce duce-n țara cu stăpân: suspinul.

### **SUB CLAR DE LUNĂ**

Hai, dorule tovarăș, să stăm la sfat noi doi,  
Stingheri și trudnici suntem, dar suntem numai noi.  
E noaptea ascunsă-n ceruri și-n vâl de liniști zace,  
De-abia mai pot cu gândul s-o întreb de ea: ce face?  
Dar tace luna-n nouri și tac adânc în mine;  
Să vrei să vină cândva când știi că nu mai vine?  
Acolo-i, hăt departe, dincolo de nici unde  
Demult, de când odată n-a fost nicicând, pe unde  
Ea doarme-n alb acuma și-mi zic să doarmă lin,  
Destul mă zbat eu singur cu dorul pelerin . . .  
Trecut e miezul nopții de mult și stau așa  
În lung priveghi de noapte la-ndurerarea mea.  
De mult n-am mai văzut-o stând subt umbroși castani  
Și grea-i ne-mpărtășită iubirea ani de ani.  
Iar de ești drept, tu Doamne, când singur stau târziu  
De ce nu-mi dai privirea și părul castaniu?  
De ce-mi cobori în suflet noian de gânduri grele  
Când port în el icoana prin horbotă de stele? —  
Dă-mi, albi obrajii fetei, ca florile de crin,  
Și din susur de ape nu mai auzi suspin.  
Dă-mi, Doamne, șoapta-i blândă, pe buzele-mpreună  
Și-avea-va rost în lume atâta clar de lună.

## STĂPÂNĂ

Undeva crescut-am verde, drept și-n trei tulpine.  
N-am știut că Dumnezeu mi-arată zări senine  
Pentru tine.  
Noaptea din pământ sugeam răcoare,  
Zorile întâiul le vedeam, din vârf,  
Și-mi muiam de-alungul zilei crengile în soare  
Cum moi brațe-n apa caldă dintr-o scăldătoare.  
Iar din freamătul de frunze ca o rugă de culcare  
Murmuram cuvinte-aprinse spre amurgul roșu-n zare . . .  
Ai trecut pe lângă mine într-o zi:  
Arătare de lumină  
Cu mers-leagăn cald de boare lină,  
Trup de pământeană plină,  
Ochi cu umbre mari de vină,  
Glesne albe — porumbei de porțelan,  
Calzi sub pene de mărgean.  
Cum nu poate alta fi,  
Ai trecut pe lângă mine într-o zi.  
Și văzându-te așa,  
Zână albă-n calea mea,  
Cu asprimea din tulpină — sfiiciune —  
Îți fugeam din drum, să treci, minune,  
De nu mă ținea în cale  
Rădăcina, de pământul sfânt pe care  
Au păscut  
Albe piciorușe, — ale tale.

Tot gândind de-atuncea nopțile durute,  
Cum priveam unul la altul — priviri mute —  
Eu și neastâmpăratul licăr  
Al unei stele tăcute,  
I-a venit acelei stele să se culce,  
Și pe mine  
Muguri rotunzi m-au durut dulce  
Și-ndelung la subsoara vinelor de mîzgak.  
Când ai mai trecut odată, pe-nserat,  
Trunchiul meu aspru, l-ai îmbrățișat.  
Ai zâmbit visătoare și senină,  
Cu ochi calzi spre mine,  
Cu ochi din care cădeau în sus poame de lumină.  
Ai zâmbit cu tremur de buze ușoare  
Și mugurii toți înfloriră  
Și tot cireșul era-n floare.  
Zâmbetul tău e mai tare ca ploaia, ca vântul,  
Ca iarna, ca gerul,  
De-a rămas cireșul în floare ani de-a rândul.

Odată, jucându-te, ai bătut un cui subțire  
În trunchiul rotund și tare din fire.  
Dar ce e un cui subțire  
Pentru cireșul voinic? —  
Cu gândul rău uns,  
Pe cât de subțire pe-atât de adânc a pătruns  
În măduva tăcând la durere.  
Și-n anul care-a venit, primăvara,  
Pasărea dragostei n-avea unde să se ascunze,  
Vântul plângea prin crengi fără frunze.

### **TE DUCI**

Ca mâine pleci iar, pasăre pribeagă,  
Te iau în brațe necuprins zările.  
Privesc în urma ta, ființă dragă,  
Cum mi te smulg vederii depărtările . . .

Rămân la țărnul vitreg al durerii  
Și-ți fâlfâi din năframa despărțirilor;  
Rămân sub baldachinele tăcerii,  
Ostatec pe viață, amăgirilor.

### **PRIMĂVARA**

Mi-e sufletul un crâng înmugurit,  
Cireș în floarea-abia purtând povara,  
Privighetori azi noapte au venit,  
Dar n-a venit într-însul primăvara.

Ci inima de-odată-mi dă un semn.  
Cum stau gustând din clipele-așteptării,  
Te văd venind, și sufletu-mi îndemn :  
— S-o-ntâmpinăm, sunt pașii primăverii . . .

### **POVARĂ**

Închide ochii, pune-ele zăvor;  
Privirile sunt cald îndemn spre moarte.  
Aceleași raze negre iar mă dor  
Acum când sunt de tine-așa departe.

Aceiași ochi vicleni și prea cumiți  
Mă urmăresc oriunde mă voi duce —

Osânda mea, vă voi purta fierbinți  
Cum și-a purtat Iisus povara-cruce.

### **DESFĂTARE**

Flămânelor priviri din ochii mei  
Le-am dat nesățioasa desfătare,  
Să te privească-n plin și cu temei  
Ca pe un drag și rost al lor mai mare.

Și s-au supus îndemnelui cu jind  
Să bea setos din urna cu răcoare.  
De-atunci în ochii tăi mereu privind  
M-am prăbușit adânc ca-ntr-o vâltoare.

### **PRIBEAG**

Când am pornit la drum cu dorul vag,  
Călăuzit de-ncrederea în tine,  
Și-un firicel de iarbă mi-era drag —  
Și spinii sub picioare știu s-aline.

Dar steaua s-a ascuns și-am pribegit  
Zadarnic căutând prin ceață farul;  
De-atunci în viață eu am rătăcit  
Și zilelor le simt întreg amarul . . .

## INEDITE

### BATE CEASUL GÂNDURI PENTRU MĂDY- MIC

#### CÂNTEC PENTRU MĂDY

Departe sunt, pe rătăcite uliți  
Dar pân-aici din urmă mă ajung  
Privirile cu ascuțiș de sulți  
Din ochii ce m-au pironit prelung.

Puterea lor adânc misterioasă  
Hotarnic semn a pus între destine:  
Din seara-aceea albă și frumoasă  
Mi-e-ncătușată viața mea de tine.

Din ce izvoare tainice și sfinte  
E plămădită ființa ta de vrajă?  
Ți-e vorba blândă, glasul tău argint e,  
Privirea însă de ce-nfricoșează?

De preajma ta leg bucurii profunde  
Ca-ntr-un tărâm ne mai visat și magic,  
Dar tot ce e al tău și tu ascunde  
Într-însul, pentru mulți, destinul tragic.

Îi văd pe toți: au încetat să plângă,  
Și-au cuibărit în inimă durerea.  
Dar visul lor și gândul le e lângă  
Icoana ființei tale: mângâierea.

Iar tu, cu frumusețea ta regină  
Treci mândră și fanatic adorată  
De credincioși ce-n cale ți se-nchină,  
Asemenea minunii când se-arată.

Eu, orice-ar fi, lumina mea, sînt floare  
Cu lumea ei de gânduri îndreptată  
Spre dătătorul de viață soare,  
Spre tine-n veci, zeiță adorată.

Crișcior  
1934, noiembrie

## LUMINĂ-NDEPĂRTATĂ

În prinsoarea dorului de tine.

Aici, fără voi-tu și toate câte sunt în preajma ta,  
E-nvăluit în gând și cer mohorât.  
Nu știu ceas, nu știu zi, nu știu cât  
O fi de când, până când ne vom vedea.

Ori de câte ori ești singură să știi  
Că sunt cu tine, gând în doliu,  
Rămas de luni în același fotoliu  
În care și-atunci nu puteam vorbi.

Vorbele-măștile gândului. Eu  
Răspundeam genelor de rai,  
Glasului din ochi de minereu,  
Tăceam și tu m-ascultai.

Ce mai face colțul de masă știut?  
Mai simte povara dulce?  
În ceasul tău de liniște și scut  
Inima cui nu poate să se culce?

Spune-i teiului din poartă  
Că lupt cu același zel,  
Să-nving întortochiata soartă,  
Nerăbdător să trec iar pe sub el.

.....  
De dorul cui, de dragul cui  
Cobor în vreme și-n verde rai,  
Spre bucuria nimănui  
La douăzeci și șase ale lunii lui Mai?

Buc. 18.05.1935

## ÎMI POATE SPUNE CINE?

Să pun începătură nădejilor din mine?  
Dar ele trec în beznă, azi nu mai vreau nimic.  
Să-ncerc o cumpănire: ce-i rău și ce e bine?  
Dar tot ce simt acuma e mare, sau e mic?

Și iată că viața-mi, sau viața tuturor  
Nu trage-n clip-aceasta în cumpănă un strop;  
Nu știu dacă amurg e sau este auroră,  
De-mi cântă învierea sau însumi mă îngrop...  
Cu tine naște lumea și-n tine se sfârșește,

Eu simt că pentru mine ești piatră de hotar;  
Dar care demon parcă de-apururi îmi șoptește:  
Să crezi în ceva, sincer, e totuși în zadar.

Și-atunci ascultă-mi gândul, amarnic cum se zbate,  
Să-ncredințezi viața și bucuria, cui?  
De ce nu vii cu mine aci-n singurătate  
Să nu mai știu că-n lume sunt azi al nimănui.

1935

### **CU DRAGOSTEA-MI DEPARTE...**

Eu sunt aici în negură și ger,  
Ca un obiect pierdut printre ruine;  
Nu știu de este-n țara asta cer,  
De-mi mai aduc aminte chiar de mine.

Mi-e sufletul la tine-acolo-ntreg,  
Mi-e sufletul în țara ta-lumină,  
Prin tine doar viața o-nțeleg  
Și fără tine, lumea mi-e străină.  
Cu mine-aci e chipul — singur el —  
Icoana ta, tăcută, zâmbitoare,  
În singurateca-mi odaie de hotel  
E ca o veste bună de la soare.

Cu ea-ntre mâini în țara ta trăiesc  
Belșugul bucuriilor profunde.  
Mă uit la tine, dar dumnezeiesc  
Și te sărut pe nevăzute unde:

Privirea ți se scaldă în amurg,  
Cum stai așa-n pervazul de fereastră,  
Pari castelana tristă dintr-un burg  
Ce-a răsărit ca floarea într-o glastră.

Cu buzele întredeschise-gând  
Ești ca icoana unui vis himeric  
Te simt în mine caldă, palpitând  
Subtilizată-ntr-un profil eteric.

Desprinde-te din lumea de pervaz  
Spre necuprinsul dorurilor mele  
Și neagră bolta cerului de azi  
Va licări în spuza ei de stele.

Apropie-te cu obraji fierbinți,  
Să ți-i îngrop în mâini îndrăgostite,  
Din tresărirea lor tu o să simți  
Că-mi curg prin vine clipe fericite.

.....  
Zăgaz, închipuire !  
De gânduri mă desparte.  
Sunt singur azi, iubire,  
Și draga mea departe.

Ex. capacitate  
Iași, 26.11.1937

### ENTITAS

Te simt păpădie în vântul din mine,  
Un mic greieruș  
Uitat afară în vânt și intemperii.  
Domnul de sus a privit lung la tine,  
Aminte și-a adus de un urcuș  
Și de-atunci ochii tăi sînt pururea vii.

Stai rîndunică pe sârmele ude  
În toamna și asprimile vieții,  
Când stoluri plecat-au spre țarm înflorit.  
Cine oftatul ți-aude?  
Unde sunt zările raze-ale dimineții...  
Cântă în tine tăcere de schit!

Și iarăși mă-ntorc și te văd porțelan  
Plămadă de vis și-armonii,  
Răsad din căldura întâiului cuib  
Încord înspre tine același elan,  
Deschid ale gândului mii de chilii  
Cu ființa-ți privirea setoasă-mi îmbuib.

Mă-ntreb asculta-vei chemarea:  
Spre lumea din mine avânt?  
Spre glasul din viața trecutului mort?  
Răscruce: mai dragă ți-e zarea  
Spre toate-nfruntările, zbateri, frământ  
Sau mândru-i apusul vieții, în port.

Timișoara 1.1938

## VIZIUNE

Ne-am mai uitat odată fiecare-n urm-altuia...  
Ca să te iau cu mine pretutindeni în viață,  
În amintire vie ți-am ridicat statuia.  
Ce cald trăiești în gându-mi și-n sfânta dimineață.

Înviere în lumile din noi,  
În lumile de vis și așteptare  
Te văd  
Cu degetele cruce pe buze roși și moi  
Cu inima în mână gândind în depărtare.

Acolo în fotoliul de gânduri adâncită  
Arzi foc de totdeauna și sfânt iubirii noastre,  
De-un luminiș ce năpădise în sufletu-ți, iubită,  
Ți s-au făcut privirile mai vii și mai albastre.

Și, lung, și nemișcată, în zări de albatroși  
Privirea-ți se fixase spre-un punct din infinit.  
Mi-am logodit viața cu ochii tăi frumoși...  
De la-nceputul lumii eu cred că te-am iubit.

Sasca, ora 11 seara, sâmbăta Paștilor  
23.04.1938

## IUBIREA-I SĂRBĂTOARE

Oricând, ca azi, ca totdeauna  
Domnească-n lume caldul soare,  
Stăpână fie, rece, luna,  
Iubirea noastră-i sărbătoare.

Când sunt cu tine sau departe  
Văpaia-i tot dogoritoare  
Minune nu-i care desparte  
Când dragostea-i o sărbătoare.

Iluminați sunt toți drumeții;  
Prin tine lumea rost își are -  
Deschide porțile vieții !  
Iubirea noastră-i sărbătoare.

24.04.1938, ora 11 Duminica Paștilor

## MĂ DUC TELEGARII

Mă duc telegarii dorului spre voi,  
Mărită prințesă rămasă-n castel.  
Mi-e platoșa luptei și zalele noi  
Iar coiful îți poartă profilul pe el.

Învinsă de roibii ce scapără sânge  
Rămâne în urmă câmpia-așteptării,  
Trec munții potrivnici și târg după târg,  
Și vrerea-mi ajunsă-i pe muchia zării.

Pierdute-s puterile sorții cărunte,  
Odgonul voinții să-l rupă mai vrea?  
Răcoarea pădurii-i cunună pe frunte,  
Ecolul din văi: E a mea, e a mea!

Acolo-i castelul, dumbravă de vis,  
Ești tu, Semiramis, lăudat Elizeu...  
Și poarta comorilor brațe-a deschis  
Iar, doamne, drumețul ce vine sunt eu!

25.04  
1938 Luni, ora 11 seara

## DESPĂRȚIRE

În Munții Bihorului  
Pe aripa dorului...

ce strâns mă țineai în brațele tale,  
Serafic dar cald Heruvim,  
Atunci în ziua plecării când jale  
Și teamă în ochi istovim.

Un crin răsărit dimineața  
În pragul nădejdlor mii,  
Să-mi fie frumoasă viața,  
Dorințele pururea vii.

Plăpândă, priveai speriată,  
Ce-aproape-i de noi despărțirea;  
În tremurul genelor, toată,  
Îți sta cuibărită iubirea.

Spre căile toate din mine  
Priveau călăuză doi aștri

Să-ndrumi toată fapta-mi spre bine  
Cu ochii tăi calzi și albaștri.

La pieptu-mi stăteai aciuită  
Ca iedera prinsă de trunchi,  
Altarul meu, ființă iubită  
Aș sta lângă tine-n genunchi.

Și lujerul trupului tău plămădit  
Din fildes fierbinte și alb caolin  
Și-n clipa aceasta îl simt risipit  
Prin toate dorințele mari care vin.

Ai vrea să-mi mai spui un cuvânt,  
Atâte-am mai vrea să ne spunem,

Dar bate potrivnic un vânt,  
Și-n zări depărtate apunem.

Mă smulg și în urma mea fluturi  
Mănuța, întristat porumbel  
Din pomu-așteptărilor scuturi  
Nădejdea: voi fi tot cu el.

1939

## ÎNVINGĂTOARE

Spune-mi fir de iarbă blând,  
Cine e ca tine mic,  
Alintat de-un dulce gând,  
Nu e oare și-al meu Mic?

Spune-mi colț de cer senin  
N-am eu dreptul meu să zic:  
Ca și tine-albaștri sunt  
Ochii dragei mele Mic?

Subțirel cu eleganță  
Plin de grații rodnic spic,  
Poți tu să te-ntreci vreodată  
Cu comoara mea, cu Mic?

Când răsari în fund de zare  
Soare sfânt, întru nimic  
Nu e mai strălucitoare  
Raza ta ca Mădy Mic

Spuneți, voi minunății  
Cari măriți pe dumnezeu  
Nu vă-ntrec pe toate mii  
O minune: Micul meu?

1939

### **ORAȘUL TĂU, ORAȘUL MEU...**

Orașul tău, orașul meu — banal  
Cu beteșug fără remediu,  
Putea să fie-n Chile sau Bengal,  
În cuaternar sau Evul mediu.

Prin el trec oamenii de ceață  
Ursuzi, greoi, în pas de clerici,  
Și tremură fir alb de viață  
Doar turnul vechilor biserici.

În el pasc casele pășunea  
Din holda sufletelor mici.  
De unde-ar răsări minunea  
Când miază-noapte-i tot aici?

Pe strada ploilor de toamnă  
Se-nchide cea din urmă ușă.  
N-auzi un glas care te-ndeamnă:  
În toate glod, în tot cenușă.

Aștept uitarea tot să-nece  
Tu, porumbel, s-aduci finic  
De viață nouă și vom trece  
Doar noi, în universul mic.

1939

### **CERTITUDINE**

E astăzi, sau e mâine sau fu ieri?  
Rămână grija datei la bancheri.  
Rotește viața-n fără capăt cercuri;  
Folosul care-i dacă-i joi sau miercuri?

Pe strada din orașul cenușiu  
De câte ori trecui, mai pot să știu?  
De ce să pun pornirilor soroc?  
În viață-avui necazuri sau noroc?

Dar oamenii din trist orașul tău  
Știut-au și ce-i bine și ce-i rău?

De câte ori am așteptat minuni  
Și-atunci din spini am împletit cununi.

Dar ziua-veac a îndrăgirii tale  
Știut-o-am s-aștept cu osanale?

Ea a venit năvală, necuprinsă  
Și-i pot cunoaște țara ei întinsă?

Ascultă ritmul sincerei iubiri  
Și-acestei vieți nu-i pune îngrădiri.

Atât doar știu curat și deslușit :  
Din veac și-oriunde pururi te-am iubit.

1939

### **OSTROV DE LUMINĂ**

În mohorâte rânduri fără formă  
Se-nșiră case sure care curg —  
Tăcute cuiburi de lăstuni în doliu,  
Spre amurg. Doar casa ta, verandă de lumină,  
Se scaldă-n răsărit și peruzea,  
Grăbite toate drumurile mele  
Duc la ea.

Și geamul lor și sufletul coboară  
În strada strâmtă, furnicar meschin,  
Ferestrele respiră amortire,  
Duh de chin.

Fereastra casei tale-i ochi de rai  
Ce-și râde bucuriile discret.  
Spre ea mergând reînvie iarăși gândul  
De poet.

1939

## DESTIN

Tu ai pornit șuviță de izvor curat  
De undeva, dintr-o dumbravă minunată,  
Dar singură prin pajiști și veleat  
Izvorul cristalin l-ai strecurat  
În șoaptă, când veselă și când îndurerată.

Eu am țâșnit din subțioara unei stânci,  
Șuvoi gălgâitor nesocotind zăgaze  
Și-am sfredelit țăriile adânci,  
M-am cățarat prin sărituri, pe brânci,  
Setos să cuceresc lumina unei raze.

Și ne-a fost dat să facem apă-una  
Acolo jos, în valea largă-a vieții,  
Vom curge-mbrățișați într-una  
Prin lume și prin timp întotdeauna  
Pe sub umbrarii de lumină-ai dimineții.

1939.III.15

## ÎNSINGURARE

Și toți se miră că nu sunt ca ei,  
O, oamenii orașului cu somn!  
De ce cu luna-ntârzii pe alei,  
Când patul moale-i dulce cuib de somn.

Să nu știi dacă-i astăzi sau e ieri!  
Te judecă din fund de buzunar,  
Așa nu poți agonisi averi,  
Pământului faci umbră în zadar.

Gustat-au ei tăcerile adânci  
Și le-a vorbit lor zborul unei mâini?  
Ce floare rară crește și pe stânci?  
Dar marea bucurie ce-o amâni?

Doar tu-mi cunoști al vieții înțeleș,  
Tot sufletul în tine-am risipit  
Când reazim fericirii te-am ales  
Eu tot în jurul tău am împletit.

1940

## SPRE SIHĂSTRIA FRUMUSEȚII

Rămâneți voi în vălmășeala  
Năvalei după reci arginți;  
Din zornăitul lor veți face  
Osana singurei credinți.

Eu voi purcede-n larg de viață  
Pe cărăruile simțirii,  
Mi-e călăuză-nfiorarea  
Din sfânta taină a iubirii.  
Vă frământați pe străzi și-n suflet

Același glod înăclăit,  
Dar din telurica plămadă  
Grăunț de-azur n-a răsărit.

Noi mergem, draga mea, spre țara  
Cu cer senin și soare blând,  
Să nu fii de-apururea mireasă  
În brațe dornice și-n gând.

Noi vom străbate culmi albastre  
În chipul unui singur brad,  
În unul singur tot trecutul,  
În unul singur nou răsad.

1940

## DIAFANĂ

Te văd plutind în linii de volute,  
Transcendentale,  
Urzită din idei absolute.  
Muzică divină vorbele tale,  
Fermecată rostire de basm,  
Pe zăpadă alb clinchet de zurgălăi,  
Vorbele tale-sunătoare văpăi.

Ți-ai auzit tu vreodată glasul cuminte?  
De ce nu ți-au spus?  
De ce nu au știut să ridice acolo, sus,  
Spre cântecul tău,  
Alb heruvim cu-argintate cuvinte?

În orice mișcare, zbor de porumbei  
Întregă ești caldă-unduire,

De vrei, de nu vrei,  
Din tine emană iubire.  
Cortina de-azur a ochilor tăi  
A deschis vrăjtit infinitul  
În sufletul meu,  
În el ți-am clădit templu  
Și te contemlu  
Ca pe singurul meu Dumnezeu  
Dar,  
Buzele tale-s pecete de jar  
Pe fruntea destinului meu.

1941

### **TU EȘTI A MEA...**

Tu ești a mea, te vreau  
Și niciodată nu te dau  
Tu-mi aparții ca nopții luna  
Și-mi vei rămâne-ntotdeauna  
Duoasă-așa cum ești,  
Cum te cunosc din nopți fierbinți  
Cu doruri și povești

Ca tine alta nu-i,  
Doar tu știi să alinți  
Catifelat și blând...

Tu ești a mea, te vreau,  
De mi te-ar cere, nu te dau  
Niciui,  
Nici când.

1952

### **INCERTITUDINE**

Ai fost acum doar lângă mine...și-ai plecat,  
Privirea numai te-a îmbrățișat, fără scut,  
Ți-a ciugulit al genelor plecat,  
A zâmbetelor apă vie setoasă ți-a băut ...  
O, neputincioasa mea privire în drag te-alintat  
Și draga mea și draga ta a plecat!

Ai plecat, ai plecat!  
Stindardul meu spre bucurii desfășurat;

Dar n-ai plecat tu singură, fulg proaspăt nins,  
Privirea și cu mine, cu tine s-a prelins,  
Acolo, cu tine e ființa mea sclavă,  
Privește în urmă-ți: sunt eu, o epavă  
Tu și dragostea-n slavă.

.....

Dar n-ai plecat, n-ai plecat,  
Crezului înger, dorului pat.  
Aici, unde-ai stat tu trăiește și golul de aer,  
Fantasmă visării și gândului caier . . .  
Nu poți să-mi mai fugi ușoară spre larg,  
Corabiei mele ești pânză, catarg.

1955

### **EU PENTRU TINE**

Eu pentru tine am avut un cult  
Și te-am iubit întotdeauna mult,  
Nespus de mult.

Povestea noastră-am împletit-o-n cânt  
Și te-am iubit întotdeauna sfânt,  
Profund și sfânt.

Ființa ta am înălțat-o-n mit,  
Dar oare-ai înțeles cât te-am iubit,  
Pe tine, doar pe tine te-am iubit?

1963, Sanatoriul Brădișor

Ființa ta am înălțat-o-n mit,  
Dar oare-ai înțeles cât te-am iubit,  
Pe tine, doar pe tine te-am iubit?

Sanatoriul Brădișor 1965

### **NE-AȘTEAPTĂ**

Ne-așteaptă poteca spre necunoscut . . .  
Privește pe culmi bucurii în șiraguri,  
De-apururi m-au vrut, m-am tot vrut  
Cu tine, cu tine spre alte meleaguri . . .

Ne-ndeamnă ai vrerilor pinteni,  
Să trecem pădurea de ceață,  
Pătrunde-vom mai tineri, mai sprinteni  
În altă viață, în altă viață . . .

Ne cheamă cu glasuri de-argint zurgălăi  
Răcoarea de vis din dumbravă  
Răcoarea de foc : ochii tăi, ochii tăi,  
Spre-a dragostei slavă, spre-a dragostei slavă.

Ne cheamă, ne-ndeamnă, ne cheamă.  
Viața frumosului închin-o,  
Ia-mă cu tine, ia-mă,  
Vino cu mine, vino

Mă umpli cum umple-un cuprins  
Fulg, fulg, fulg proaspăt nins.  
Fă-mi-te dorului danie,  
Doamna mea dulce, doamna mea dragă  
Doamna mea caldă din sanie.

### **PARCUL TĂU . . .**

În parcul tău e toamnă și pustiu,  
Imens coșciug cu frunză moartă.  
De-a mai rămas în el azi ceva viu  
E urma pașilor la poartă . . . .  
Și poarta așteptând deschisă  
Sub tinerețea unui brad de vise . . .

Trec zilele prin el ca o povară  
Iar în nisipul umed și-apăsat  
Și urma ta de pași de astă vară . . .  
În ceasul înserării s-a-ntristat.  
Atâta mai rămase din parcul cu răcoare . . . .

### **COLAJ**

Scurt pașii mi-i încetin,  
Din grupuri grav ne-am smuls.  
Dă-mi mâna ta de prieten:  
Și-n palme bate-același puls.  
Noi, învârstați într-un chilim  
Chiar inimă de inimă lipim  
Cu zvâcnetul peren

Să batem ritm la unison,  
Deși-mi opui un cald teren  
Accidentat . . . de mamelon.

1977 sept.

### **ȚIE MĂDY**

Sunt lucruri în file  
Ca zile-n calendar,  
Trăiește-le pe toate  
Sunt ale tale-n dar....

IX.1977

## FINALE ȘI DIN PERIODICE

### LUNĂ NOUĂ

Prin ușa din alt milion  
Cobor pe-un filon de neon.  
Strop nu răsună . . .

Nici albul, nici moale de calc;  
Pe altă cenușă eu calc . . .  
Griul detună.

Numai la umbră de brad  
Ace de liniște cad  
Ca și pe lună . . .

Tu ești? Adâncă, înaltă . . .  
Tu ești, lumea cealaltă? . . .  
Atât: neființă.

Zăresc cum totul se pierde  
Și griul și palidul verde  
Din rugii de zmeur . . .

Acolo castele? De ce rigi?  
Nălucă! Sunt zimții de ferigi  
Prin cute și falduri.

Chipuri de lună ce-au fost  
Pier. Se ivește alt rost  
Din miezul de lună . . .

Și n-a mai rămas decât mâine,  
Totul în urmă rămâne,  
E-un alt început.

Ce-a fost, închise brățara;  
Nu mi-a rămas decât țara  
Nepieritoare.

Totuși, la umbră de brad  
Ace de liniște cad  
Ca și pe lună . . .

## FLOARE DE COLȚ

Colț aplecat pe sublim de prăpăstii  
Pe pământ și în cer  
Zugrăvești fascinații  
Aștrii  
Nații  
De baci și oieri . . .  
Și iar crești floare de colț  
Pe sub cer românesc fără bolți.

În istorie,  
Contemporan  
Și în vremuri ce vin  
Glorie  
An de an  
În ireversibil destin.

1976

## PRIN TOAMNĂ

Cu șuier haiduc și pene de ceară  
Primii plecară  
Grangurii,  
Fără viză  
Pe-o undă de briză  
Ca-mpinși de-un resort  
Și fără pasport.  
Rămâne  
Și mâine, să-și cînte aleanul,  
Mierla lui Goga.  
Dar și mai smolită  
Cu pene de frac  
Nu în răchită  
Ci-acolo, la el, la Gârleanu,  
În nucul lui Odobac  
Gaița și tot păsăretul  
Au hrană pe-un veac  
Porumb peste tot de nici nu-l mai  
Ferecă  
Porumbul-porumb și porumb:  
Cam cât o Americă.

Dar cînd e liniște  
Plînge pe miriște  
Într-un mohor: Nu ciripești?

Puiul Brătescului  
De la Voinești :  
I se năzare  
Că zboară pe zare  
Cu toți pitpalacii  
Și-adoarme ferice  
Pe aripi cu macii  
Ieșiți din alice  
Floriți . . .

Sfârșit de septembrie 1977

### DESPĂRTIRE

De-acum,  
M-aștern ducarnicului drum.  
Bătrân, Septemvre, trist din fire,  
Mă plânge azi la despărțire,  
Tovarăș mi-e hoinarul cuc,  
Cu frunzele ce se usuc  
Mă duc.

Drumeț,  
Cu sufletul atins de-nghieț,  
Încerc tristeți nețârmurite  
Când văd cum frunze vestejite  
Podoaba nucului o scad.  
Pornite pe-al peirii vad  
Tot cad.

Stingher,  
În nori se-mbracă tristul cer . . .  
Și unde-s zilele senine  
Privind la el să uit de mine,  
Să nu mă satur de ajuns  
Cetind al dragei pe ascuns  
Răspuns ?

Azi suri  
Trec norii grei peste păduri  
Și munții mai bătrâni sunt par-că  
Să-mi stea pe suflet toți încearcă.  
S-abat dureri, s-abat nevoi,  
Copaci bătuți de vânt, de ploi  
Plâng goi.

Și plâng  
Cu lacrimi galbene în crâng  
Tufișuri de-astă primăvară  
Ce-au înfrunzit întâia-oară,  
Toți anii mei îi văd șirag,  
Morți pe-al copilăriei drag  
Meleag. . .

Pornesc,  
În lumea largă pribegesc,  
Și de-aș putea aș lua cu mine  
Și văi și dealuri și coline  
Și tot ce este pe la noi,  
Căci poate nu mai vin-napoi  
Apoi.

Rămân  
În urmă-mi doruri, dor păgân,  
O fată pururi zâmbitoare,  
O vale plină de răcoare,  
Un câmp de flori, flori de mohor,  
Surâs din raza zorilor,  
Un dor.

Mai ții  
În minte, dragă, ochii vii?  
Ușoara strângere de mână  
Când te priveam ca pe-o stăpână,  
Când fiecare gând al tău  
Ți-l urmăream și-a fost al meu  
Credeu.

Dar, vezi,  
Aveam pe-atunci, copil, un crez  
Că-n lume poate fi și bine,  
Și-ntâiu m-am înșelat — în tine.  
De-atunci în suflet jale-am scris  
Și-n veci într-ânsul am închis  
Un vis.

Mă-nchin  
De-acuma gândului hain  
Să te urăsc o viață-ntreagă,  
Căci prea mi-ai fost, streino, dragă,  
Să nu mă plângi, ci bun rămas!  
Bătu al despărțirii cias,  
Te las...

Rămân:  
Și casa-n deal și-un dud bătrân,  
În straturi florile grădinii,  
Și lumea-n sat și toți vecinii,  
Iar lacrimile calde-i trec  
Pe-ai mei în prag când mă petrec,  
Și plec....

Foaia Interesantă  
12 octombrie 1930

### COLINDĂTORII

Satu-ntreg e-o vale plină  
De lumini și sărbătoare, —  
În bătaia lumii doarme  
Sub zăpada sclipitoare.

E-n puterea nopții sfinte,  
Noaptea plină de fiorii  
Binelui și-ai bucuriei  
Când pornesc colindătorii.

Dintr-untâi în depărtare  
Trăgănat sună colinda,  
Pân-cu tropote crescânde  
Înghetații umplu tinda:

„Sus! Sculați măi Domnișori!  
Că vă vin colindători  
Noaptea pe la cântători.

Nu vă vin cu nici un rău  
Ci v-aduc pe Dumnezeu,  
Să vă mântuie de rău”.

Câte-un ciur de nuci și-alune  
Le împarte găzdărița,  
Iară lor de bucurie  
Nu le mai tace gurița . . .

Și ieșind, bat cu genunchii  
— Că-s micuți — în toba plină.  
Gazda casei îi pofteste  
Și la anul să mai vină! . . .

Foaia Interesantă, Crăciun 1930

## FULGII

Sunt crainici binevestitori  
Și vin în roiu de albe gânduri  
Și, lumii, vin de-atâtea ori  
Și vouă în atâtea rânduri.

Sunt crainici binevestitori,  
Vin mulți și albi în semn de pace.  
În lunec leneș curg ușori,  
S-aude mersul lor cum tace . . .

Sunt crainici binevestitori. —  
Deschideți larg în suflet poarta,  
Din stratul albelor ninsori  
Vă fie plămădită soarta . . .

Eu i-am văzut în joc de tril,  
Cu izbucniri de drag, odată —  
Când i-am văzut eram copil,  
De-atuncea nu se mai arată.

De vin, e noapte, se topesc  
Ca-n întunerec universul.  
Din albul lor dumnezeiesc  
Le-aud în noapte numai mersul . . .

O, fulgii . . . viața . . . bucuria,  
Odată roiu de albe gânduri. —  
De ce-a murit copilăria,  
De ce vin în atâtea rânduri?

Foaia Interesantă  
25 ianuarie 1931

## DASCĂLUL

Apostole-al plăpânelor vlăstare  
Și grădinarul tinerelor strate,  
Ești jertfa muncii celei mai curate,  
Preotul celor mai sfinte altare.

Din dragostea-ți de tată și de frate  
Atâtea albe suflete beau soare  
Și sug nectarul dulce ca din floare  
În sfânta și cucernica-ți cetate.

Când te revăd azi, fostul meu părinte,  
Îmi retrăiesc o clipă bucuria  
Din vremi, de cari cu drag mi-aduc aminte!

O, cum deșteaptă dorul pribegia!  
Cum stau pe gânduri când, în ore sfinte,  
De colbul vremii-mi șterg copilăria!

Foaia Interesantă  
1 februarie 1931

### **OSMOZĂ**

Când toamna prinde somn la gene  
Visând în roade noul an  
Livezi din plaiuri almăjene  
Revarsă mere ionatane

Rădvane trec cu rod în pântec  
Prin sihle parcă năzdrăvane  
În uniform zglobiul cântec  
Al cristalinelor izvoare.

Cu licăritul de lămpașe  
Tot pendulând sub coviltir  
Cel codru gânduri nevoiașe  
La om strecoară sub mindir.

Dar zvon-izvoane tot se-ngână  
La gâtul cailor în mers  
Când au ieșit dinspre gârână,  
Pădurile de pin s-au șters.

Știuleți coboară din pătule  
Și ionatane roșii gustă  
Să fie gurile sătule  
Și răcorite, jos la pustă.

Străbun prin case din câmpie  
Mirosul mărilor domnesc;  
Cu dinți de flacăra-arămie  
La-ntors porumbii strălucesc.

Că se pornesc din nou la munte  
Rădvane mari cu burta grea;  
Le-nghit pădurile cărunte  
Și-n urma lor — privirea mea.

## **PĂDURE...**

Pădure, parcă mereu una  
De-alungul șirului de ani  
Îmi ești în amintire-ntotdeauna  
Când stau la umbra deasă de castani.

De amintirea ta-mi sunt pline  
Amurgurile de pe vremuri  
Când, Neră-n unde cristaline  
Alene curgi și-n soare tremuri.

## **GÂNDURI**

Din câți ziduri înălțară  
Cu vieți și crezământ,  
Mulți pe lume nu mai sânt,  
Pentru ei și pentru țară  
Mă frământ...

## **DOAR LUI**

... unui pesimist

Fantasticul apocalips,  
Temuta odihnă eternă  
Iau pus bucuria în gips  
Și dulcea speranță în bernă.

## **LEAC**

Ridică privirea și vezi  
Cireșii-nfloriți în livezi:  
Triumfă din cântec cocoșul  
În zorile coapte cu roșu.

## **MIE**

Aveam mână la-ndemână  
Să-nșir pagini multe-n salbe,  
Dar, ca unul care-amână,  
Au rămas și pagini albe.

## NERA CURGE SINGURĂ

Mâniară Nera-n el-Merganul,  
Râu de stâncă, râu banat.  
Izvoară apă-n Semenici...  
A prins covor de iarbă grasă să te sugă  
Și-abia de poți ca o ierugă  
Să curgi pe creștet,  
Dară crești  
În largă țară almăjană  
Cu flori pe mal și mreană-n vaduri;  
Cu pluș din magmă verde mușchiul  
Ți-e pardoseala vad la pești.

Șarpe limpede prin vaduri  
Licărind cu solzi de lună  
Ca-n cântările lui Pindar,  
De cum treci de la vâltoare  
Luneci apoi lin, dar  
Larg strălimpede în soare.

Neră, Neră! Pâlpăi geana  
Și mai dulce ca Ozana  
Curgi mărunț cu val nervos  
Licărind din solzi de soare  
Și-apoi lină-n umbra verde  
Sâlcii moi cu capu-n jos.

Iar curgem împreună în vadul tău de vreme,  
Eu când pe cărăruie, când singur pe poteci,  
Tu-n vad străbun din veci de veci  
Eu tot revin,  
Mereu revin  
Și tu nu pleci.

Curgi și tremuri...  
Mai salți apa-n repezime  
Ca pe vremuri  
Pentru mine?  
Curgi alene și mai neagră, ce ți-i?  
Haide, Nera-s buni augurii,  
Înc-odată, doar odată  
Să strivim de cerul gurii  
Dulce poama tinereții !

Din părutul de rău după tine  
La Oltoane în lunci  
Retrăiesc tinerețea de-atunci,

Înflorată cu roz, precum merii,  
Și dusă la vale pe apele Nerii...

Merganule !  
Minerul te slăvise  
Prinț de apă-n Kalevală,  
Speli flotație de vise  
În comuna mea natală.

Pajiștea sunând talanca  
De o pierzi te pierzi și tu  
Și la șes n-ai glas, nici murmur...  
Pierzi și numele-n Palanca,  
Colo-n apă dunăre  
Ca de plumb și turbure...  
Mai trăiești săltând ușor  
Doar în viersul meu de dor.

Nera curge singură  
Dară gândul nu și-l dă,  
Șopotă și murmură.

Depart, hăt departe, aproape-n nicăieri  
Vom curge-n niciodată și noi și alte Neri.

Oravița 1976

### **PRIMĂVARĂ**

Le vezi-le  
Ca-ntinse pe șanuri  
Mândre livezile  
Verzile  
Lanuri

Pe crupe de dâmburi  
Ca spuma pe cai  
Cortunii în floare  
Visează la sâmburi  
Și fructe-n alai

### **LICEU BĂTRÂN....LICEU DE AUR.**

Dimineți de septembrie cad înapoi  
Peste noi,  
Peste ani  
Pe frunzele altor castani ...

Primul de strajă la poartă,  
Spre anii de-atunci ne poartă,  
Și azi ne e-n dar,  
Cu scoarță și vârf legendar  
Privește cu ochii din smocuri  
Tumultul pe poartă, hârjoană la jocuri.  
Amintiri de copil prind să treacă-n  
Mesteacăn  
Cu pete de alb pe suflete tinere.  
Dar... noră-mi ești, ginere  
Copile de-atunci,  
Cu zburd pe răzoare și lunci.

.....

## ȘTEFANIA MADY NOVAC

### ECOURI (replici poetice)

#### AI SCRIS UN CÂNTEC...

Ai scris un cântec, dragă, pentru mine,  
Ai scris un cântec alb și fin ca o dantelă.  
Ai picurat în vorbe suplețe de feline  
Și ritmul elegant din pasul de gazelă.

De-ai fi aici acum, te-aș săruta pe plete,  
Pe buze-ncetișor, apoi pe frunte blând,  
Ți-aș ține mâna cald, să simți că-ți sunt aproape  
Și-aș fi a ta, a ta, în suflet și în gând.

Cu un cântec azi mi-ai dat inima ta întreagă,  
Te voi iubi și eu, întotdeauna, știu;  
Eu sunt poate-așa cum mă visezi tu, dragă,  
De azi însă voi fi cum tu vrei ca să fiu.

Oravița, noiembrie 1934  
(Replcă la poezia *Cântec pentru Mady*)

#### FOTOLIUL ALBASTRU

Fotolii și scaune, și mese, fotolii,  
Iubiri efemere, trufie, orgolii,  
Până-ntr-o toamnă cu cer-peruzea...  
Răsare fotoliul de catifea.

Fotoliul albastru cu brațe deschise,  
Dorului pat și leagăn de vise,  
Fotoliul albastru cu pana ușoară  
Și arcuri țesute din corzi de vioară.

Iubire cântată pe sunet de strună,  
Șpuzită cu argint, cu rouă din lună,  
Și pură și albă ca fulgii de nea...  
Fotoliul, fotoliul de catifea...

(Poezia își are sursa de inspirație în versurile:  
„Rămas de luni în același fotoliu  
În care și-atunci nu puteam vorbi”  
din poezia *Lumină-ndepărtată*.)

## **EHEU FUGACES LABUNTUR ANNI**

La trei decenii, absolvenților din 1949  
ai Liceului din Oravița

E toamnă-n București când azi vă scriu,  
Se scutură copacii toți în cișmigiu,  
Cad frunzele ca boabe de metanii...  
Eheu, fugaces labuntur anni!

Torc firul amintirilor din caier  
Vă văd din nou copii, zburdând prin Maier,  
Când alte toamne-și scuturau castanii...  
Eheu, fugaces labuntur anni!

Și iată-vă elevi din nou, o clipă,  
La școală strânși sub calda ei aripă,  
Rememorând și visuri și strădanii...  
Eheu, fugaces labuntur anni!

Cel ce-a plecat spre țărnul de smarald  
E printre voi, cu sufletul lui cald,  
Cu versu-n „limba vechilor cazanii”...  
Eheu, fugaces labuntur anni!

23 septembrie 1979  
(La doi ani de la decesul soțului)

## **GENERAȚII**

*Omagiu liceului centenar  
Se dedică lui „Moșu” (Drugărin)*

Liceu bărtân-cetatea tinereții,  
Cu suflet larg, înaripat spre spații,  
Ai îndreptat atâtea generații  
Pe -urcușul greu al drumurilor vieții.

Ne-ai cunoscut fetițe cu ghiozdan,  
Cu pașii mici când ne grăbeam spre școală,  
Sau când în parc, stângaci, un licean  
Ne scutura salcâmul alb în poală.

Adolescenți, când sufletul e greu  
De visuri mari, de micile tristeți,  
Ți le șopteam doar ție, drag liceu,  
Și le-ascultau bătrânii tăi pereți.

Întinerești ca primăvara-n floare  
Când foștii tăi elevi, studenți acum  
Se-ntorc la tine pe același drum  
Și te privesc cu ochii plini de soare.

Ți-e inima de bucurie plină  
Și ai uitat urcușul greu, povara,  
Când sub o nouă, darnică lumină,  
Cu fii tăi, azi, se mândrește țara.

Dar... obesesc și drumurile vieții,  
E mut acum al tinereții glas,  
Doar gândul, el, se-toarce-n scurt popas...  
Liceu bătrân, cetatea tinereții.

Oravița 1973